

பரிசுத்த பூமியில் நிற்குதல்

[2 சாமுவேல் 6; 7;

1 நாளாகமம் 13; 15-17; 22; 28]

எரியும் முட்புதரை மோசே அணுகியபோது, அவரிடத்தில் தேவன், “உன் கால்களில் இருக்கிற பாதரட்சையைக் கழற்றிப்போடு; நீ நிற்கிற இடம் பரிசுத்த பூமி” என்றார் (யாத். 3:5). இன்றைய நாட்களில் நாம் தேவனை ஆராதிக்க ஒன்றுகூடி வரும்பொழுது நாம் பரிசுத்தபூமியில் நிற்பவர்களாய் அவருடைய பரிசுத்த பிரசன்னத்தில் நிற்கின்றோம். ஆராதனை என்பது பயபக்தியற்ற உணர்வுடன் நாம் கர்த்தரின் பிரசன்னத்திற்கு வர முடியுமளவுக்கு அவ்வளவு சாதாரணமாக நாம் உணர்ந்தறிகின்றோமா அல்லது அந்த அளவுக்கு அது (ஆராதனை) சாதாரணமானதாகியுள்ளதா?

ஆராதனை என்பது முதலாவது மற்றும் முக்கியமானதாக, தேவன் யாராயிருக்கின்றார் மற்றும் அவர் என்னவாக இருக்கின்றார் என்பதற்கு பதில்செயலாக உள்ளது. இது அறிவுறுத்தப்பட்ட செயல்பாடுகளை வெறுமனே நிறைவேற்றுதலாக மாத்திரம் இருப்பதில்லை; இது சர்வ வல்லவரின் நபர்த்துவம் மற்றும் வல்லமை ஆகியவற்றை ஒப்புக்கொள்ளுதலாக(வும்) இருக்கின்றது. இன்றைய நாட்களில் நாம் ஆராதனையில் மாற்றத்தின் அவசியம் பற்றி அதிகமானவற்றைக் கேள்விப்படுகின்றோம், மாற்றம் தேவைப்படுகின்றது - ஆனால், அந்த மாற்றம் என்பது, நாம் நமது ஆராதனைகளை நடத்துகின்ற வழி வகைகளில் அல்லாது, நம் இருதயங்களில் ஏற்பட வேண்டியதாக உள்ளது! கர்த்தருக்கு அடையாள ஆராதனையை ஏற்றெடுப்பதற்குக் கூட நம்மை எழுப்பி விடுவதற்கு உற்சாக மூட்டும் நடத்துனர்கள் தேவைப்படுகின்ற அளவுக்கு நாம் வெறுமையானவர்களாகி விட்டோம். நாம் தேவனை அணுகும்போது, நாம் பரிசுத்த பூமியில் நிற்கிறோம் என்பதை நாம் இன்னும் ஒருமுறை உணர்ந்தறிதல் அவசியமாகின்றது!

2 சாமுவேல் 6; 7 (மற்றும் 1 நாளாகமத்தில் இதனுடைய தொடர்பான வசனப்பகுதியில்), நாம் தேவனுடைய பிரசன்னத்திற்கு வருதல் என்றால் என்ன அர்த்தம் என்பதற்குத் தெளிவான நினைவூட்டல்கள் உள்ளன. தேவனுடைய இருதயத்திற்கு ஏற்ற மனிதரான தாவீதுக்கு இதை நினைவூட்ட வேண்டியதாக இருந்தது, நமக்கும் அவ்வாறே இருக்கின்றது.

தாவீது ராஜாவான முதல் நாட்களில், அவர் பெரும்பாலான மனிதர்களை வாழ்நாள் முழுவதற்கும் நிறைவடையச் செய்ய வேண்டிய செயல்களை நிறைவேற்றியிருந்தார். அவர் தமது முப்பது வயதில் இருந்த அந்த வேளையிலேயே, நாட்டை ஒருமைப்படுத்தியிருந்தார், தமது

தலைநகரை எருசலேமில் நிலைநாட்டியிருந்தார், மற்றும் தாம் ஒரு நியாயமான, பட்சபாதமற்ற முடியரசர் என்பதை செயல்விளக்கப் படுத்தியிருந்தார். தாவீதுக்கு இது ஒரு முன்னுரையாக மட்டுமே இருந்தது. அவர் வடக்கையும், தெற்கையும் ஒன்றிணைத்திருந்தார்; இப்பொழுது அவர் மக்களையும் தேவனையும் ஒன்றிணைக்க விரும்பினார். ஆயினும், நல்ல ராஜா என்ற வகையில் தாவீதின் விருப்பங்கள்/நோக்கங்கள், அவர் ஆராதனை பற்றி அதிகம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதாகவே இருந்தன - நாம் யாவருக்கும் இது தேவையாகவே உள்ளது.

“பரிசுத்த பூமியில் நிற்குதல்” என்பதன் அர்த்தம் என்ன என்பதைக் காண்பதற்கு நாம் 2 சாமுவேல் 6; 7 அத்தியாயங்களையும், 1 நாளாகமம் 13-17 அத்தியாயங்களையும் நோக்கிச் செல்லுவோம்.

ஆராதனை என்பது முக்கியமான விஷயமாக உள்ளது

(2 சாமுவேல் 6:1-11; 1 நாளாகமம் 13:1-14)

1 நாளாகமத்தின் எழுத்தாளர், தாவீது எருசலேமைக் கைப்பற்றிய பின்பு, முதலில் அவர் உடன்படிக்கைப் பெட்டியை எருசலேமுக்குக் கொண்டு வரத் தீர்மானித்தார் என்று நமக்குக் கூறுகின்றார். எருசலேமை “தாவீதின் நகரமாக்குதல்” மட்டுமின்றி, அதை தேவனுடைய நகரமாக்குதல் - தேவனை நாட்டின் மைய இடத்திற்கு மீண்டும் கொண்டு வருதல் - என்பது அவர் தம் முதல் முன்னுரிமையாக இருந்தது.

தாவீது, “இஸ்ரவேல் சபையை யெல்லாம் நோக்கி: ‘உங்களுக்குச் சம்மதியும் நம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தருக்குச் சித்தமுமாயிருந்தால், ... நமது தேவனுடைய பெட்டியைத் திரும்ப நம்மிடத்துக்குக் கொண்டு வருவோமாக; சவுலின் நாட்களில் அதைத் தேடாதேபோனோம்’ என்றான்” (1 நாளா. 13:2, 3). நமது பாடத் தொடரில் “நமது தேவனுடைய பெட்டி” என்பது பற்றி நாம் படிப்பது இதுவே முதல் முறை என்பதால், பின்னணி விஷயங்கள் சில அவசியமானதாக உள்ளன.

பத்துக் கட்டளைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படி மோசே சீனாய் மலையின்மீது இருந்தவேளையில், ஆசரிப்புக் கூடாரம் என்று அழைக்கப் பட்ட ஆராதனைக்கான பரிசுத்த இடம் ஒன்றைக் கட்டுவதற்கான அறிவுறுத்தல்களைப் பெற்றுக் கொண்டார். ஆசரிப்புக்கூடாரத்தின் பணிமுட்டுப் பொருட்களில் உடன்படிக்கைப் பெட்டி என்பது ஒரு பொருளாயிருந்தது. உடன்படிக்கைப் பெட்டி என்பது ஒரு சிறியதும், பொன் தகட்டினால் போர்த்தப்பட்டதுமான பெட்டியாக இருந்தது: அதில், பத்துக் கட்டளைகள் எழுதிய கற்பலகைகள் இரண்டும், பொற்பாத்திரத்தில் மன்னாவும், ஆரோனின் தளிர்ந்த கோலும் இருந்தன. பெட்டியின் மூடியும் பொன்னினால் செய்யப்பட்டு, அது “கிருபாசனம்” என்று அழைக்கப் பட்டது (யாந். 25:22 ஐக் கவனிக்கவும்). அந்த மேல்மூடியில் பொன்னினால் செய்யப்பட்ட இரண்டு கேருபீம் (கள்)¹ அதன் இரு முனைகளிலும்

நிறுத்திவைக்கப்பட்டு, அவைகளின் முகங்கள் கிருபாசனத்தை நோக்கி யிருப்பது போல் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. பெட்டியைப் பற்றி இன்னொரு குறிப்பும் குறிப்பிடப்பட்டதாக வேண்டும்: பெட்டியின் கீழ் மூலைகளில் பொன் வளையங்கள் செருகப்பட்டிருந்தன. பொன்னினால் மூடப்பட்ட இரு கோல்கள் அந்த வளையங்களில் பாய்ச்சப்பட்டு, அந்தப் பெட்டியைச் சுமந்து செல்லப் பயன்படுத்தப்பட்டன (யாத். 25:12-15).

ஆசரிப்புக் கூடாரம் செய்து முடிக்கப்பட்ட பின்பு, உடன்படிக்கையின் பெட்டியானது மகாபரிசுத்த இடத்தில் வைக்கப்பட்டது. பிரதான ஆசாரியர் மாத்திரம், ஆண்டுக்கு ஒருமுறை பாவநிவிர்ந்தி செய்யும் நாளில் மட்டும், மகாபரிசுத்த இடத்தினுள் செல்ல முடியும்.² வேறு எவரும் பெட்டியைப் பார்க்கவும் அனுமதியில்லை. பிரதான ஆசாரியர் உட்பட எவரொருவரும் அதைத் தொடக்கூடாது. உடன்படிக்கை பெட்டியானது சுமந்து செல்லப்பட வேண்டிய வேளையில், (லேவி கோத்திரத்தின் சிற்றினக் குழு ஒன்றைச் சேர்ந்த) கோகாத்தின் புத்திரர்கள், பெட்டியைத் தாங்கும் கோல்களைத் தங்கள் தோள்களில் சுமந்தபடி செல்ல வேண்டும் (எண். 7:9; உபா. 10:8ஐயும் காணவும்). எண்ணாகமம் 4:15ஐக் கவனிக்கவும்:

பாளையம் புறப்படும்போது, ஆரோனும் அவன் குமாரரும் பரிசுத்த ஸ்தலத்தையும் அதினுடைய சகல பணிமுட்டுக்களையும் முடித்தீர்த்த பின்பு, கோகாத் புத்திரர் அதை எடுத்துக் கொண்டு போகிறதற்கு வரக் கடவர்கள்; அவர்கள் சாகாதபடிக்குப் பரிசுத்தமானதைத் தொடா திருக்கக்கடவர்கள்; ...

இதே அத்தியாயத்தின் 20ம் வசனத்தையும் கவனியுங்கள்: “அவர்களோ சாகாதபடிக்குப் பரிசுத்தமானவைகள் மூடப்படும்போது பார்க்கிறதற்கு உட்பிரவேசியாமல் இருப்பார்களாக.” “சாகும்படிக்கு” மற்றும் “சாகாத படிக்கு” என்ற வார்த்தைகளை உங்கள் சிந்தையில் அடிக்கோடிட்டுக் கொள்ளுங்கள். ஆசரிப்புக் கூடாரத்தினுள் இருந்த பணிமுட்டுக்களின் பரிசுத்த பொருட்கள், “பரிசுத்த பூமி” என்ற கருத்தமைவின் நினைவுச் சின்னமாயிருந்தன. உடன்படிக்கைப் பெட்டி என்பது எல்லாவற்றிலும் மிகவும் பரிசுத்தமானதாயிருந்தது.

காலங்கள் கடந்தபோது, பரிசுத்தத்துடன் தொடர்ந்து ஏற்பட்டிருந்த தொடர்பானது துரதிர்ஷ்டவசமாக அதைச் சாதாரணமானதாகக் காணும்படி செய்தது. இதே போன்றது நம் ஆராதனையிலும் நமக்கு ஏற்படக் கூடும். உடன்படிக்கைப் பெட்டியைப் பொறுத்தமட்டில் இஸ்ரவேலர்களுக்கு இது ஏற்பட்டது.

இஸ்ரவேலர்கள் கானான் நாட்டை அடைந்தபோது, ஆசரிப்புக் கூடாரம் சீலோ என்ற இடத்தில் அமைக்கப்பட்டது. ஒரு நாள் இஸ்ரவேலின் படை அங்கு வந்து உடன்படிக்கைப் பெட்டியைக் கேட்டது (1 சாமு. 4:4). பெலிஸ்தருடனான யுத்தத்தில் அவர்களில் நான்காயிரம் பேர் விழுந்திருந்தார்கள் (1 சாமு. 4:2). போர்களத்திலே அவர்களுடன் உடன்படிக்கைப் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு போனால், “தேவன் உள்ளிருக்கும் பெட்டி” என்பது அவர்களுக்கு ஒரு நல்லதிர்ஷ்டத்தின்

குறியாயிருக்கும் என்று அவர்கள் முடிவு செய்தார்கள். அவர்களின் அசுத்தமான நோக்கத்தில் தேவன் பிரியமாயிருக்கவில்லை. அடுத்த யுத்தத்தில் முப்பதாயிரம் இஸ்ரவேலர்கள் மரித்தார்கள், உடன்படிக்கைப் பெட்டி பெலிஸ்தரின் கைகளில் வீழ்ந்தது (1 சாமு. 4:10, 11).

உடன்படிக்கைப் பெட்டியானது ஏழு மாதங்கள் அளவாகப் பெலிஸ்தரிடம் இருந்தது, அப்பொழுது அது துயரத்தைத் தவிர வேறு எதையும் கொண்டு வரவில்லை. அவர்களின் விக்கிரகங்கள் நொறுக்கப் பட்டன, அவர்கள் எலிகளினால் அதிக தொந்தரவடைந்தார்கள், மற்றும் பலர் மூல வியாதியினால் பாதிக்கப்பட்டார்கள்.³ பெலிஸ்த மதத்தின் தலைவர்கள், உடன்படிக்கைப் பெட்டியை (பொன்னால் ஆன பரிசு களுடன்) ஒரு புதிய வண்டில் (“புதிய வண்டில்” என்ற சொற்றொடரைக் கவனிக்கவும்: 1 சாமு. 6:7) வைத்து அதை அவர்களின் நாட்டை விட்டு வெளியை அனுப்பிவிடும்படி மக்களுக்கு அறிவுரை கூறினார்கள் (1 சாமு. 6:7, 8).

(கறவைப்) பசுக்கள் அந்த வண்டிலை இஸ்ரவேலின் நகரங்களில் ஒன்றான பெத்ஷிமேசுக்கு இழுத்து சென்றன, இந்நகரம் யூதாவின் எல்லைகளுக்குள் இருந்தது (யோசு. 21:16). உடன்படிக்கைப் பெட்டியைக் கண்ட இஸ்ரவேலர்கள் மகிழ்வடைந்தார்கள், ஆனால் பயபக்தி உணர்வு அங்கில்லை, பரிசுத்த பூமியில் நிற்கும் உணர்வு அங்கில்லை. அவர்கள் உடன் படிக்கைப் பெட்டியைச் சூழ்ந்து நிற்குகொண்டு, அதன் உள்ளே பார்க்கும் படியாகக் கிருபாசனத்தைத் தூக்கினார்கள், உடனே அவர்கள் சாகும்படி அடிக்கப்பட்டார்கள்!⁴ (1 சாமு. 6:19). பெக்ஷிமேசின் குடிமக்கள் பயமடைந்தவர்களாய், பெட்டியைப் பதினைந்து மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்த கீரியாத்யாரீம் என்ற ஊருக்கு அனுப்பி விட்டார்கள். அது அபினதாப் என்பவரின் வீட்டில் கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்டது (1 சாமு. 7:1).

சாமுவேலின் ஊழியத்தின் பின்பகுதி, சவுலின் ஆளுகை மற்றும் தாவீதின் ஆளுகையின் முன்பகுதி ஆகிய காலம் முழுவதிலும் பெட்டி அங்கேயே இருந்தது. தாவீது மக்களிடத்தில், “நமது தேவனுடைய பெட்டியைத் திரும்ப நம்மிடத்துக்குக் கொண்டு வருவோமாக; சவுலின் நாட்களில் அதைத் தேடாதேபோனோம்” என்று கூறியபோது, அது அங்கு [கீரியாத்யாரீமில்] தூசியடைந்து போனதாக எழுபது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இருந்தது.⁵

பின்புதாவீது இஸ்ரவேலர் எல்லாருக்குள்ளும் தெரிந்துகொள்ளப் பட்ட முப்பதினாயிரம்பேரைக் கூட்டி, கேருபீன்களின் நடுவே வாசமாயிருக்கிற சேனைகளுடைய கர்த்தரின் நாமம் தொழுது கொள்ளப்படுகிற தேவனுடைய பெட்டியைப் பாலையூதாவிலிருந்து [இது கீரியாத்யாரீமுக்கு இன்னொரு பெயராகும்; யோசு. 15:9] கொண்டுவரும்படி, அவனும் அவனோடிருந்த அந்த ஸ்தலத்தாரும் எழுந்து போய் (2 சாமு. 6:1, 2).

ஆயினும் 2 சாமுவேல் 6:3ன் முதல் பகுதியில் நாம், “தேவனுடைய

பெட்டியை ஒரு புது இரதத்தின்மேல் ஏற்றி, அதைக் கிபியாவிலிருக்கிற அபினதாபின் வீட்டிலிருந்து கொண்டுவந்தார்கள்” என்று வாசிக்கும் வேளையில் திகைப்படைகின்றோம்: “ஒரு புது இரதம்?” அவர்கள் ஏன் பெட்டியை ஒரு புது இரதத்தில் இட்டார்கள்? அவ்வாறாகவே பெட்டியானது இஸ்ரவேலின் நாட்டை அடைந்தது என்று யாரேனும் தகவல் கூறியிருந்தார்களா? பாரமான பொருட்களைக் கொண்டு போவதற்கு அது ஒன்றுதான் சலபமான வழி என்று மட்டும் நினைக்கப்பட்டதா? அதில் ஈடுபட்டிருந்த தாவீதும் மற்றவர்களும், தங்களின் வீட்டுப்பாடங்களைச் செய்யத் தவறியிருந்தார்கள். பெட்டியானது கோல்களின் மீது கோகாத்தின் மகன்களால் சமக்கப்பட்டு எடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டும் என்பதை அவர்கள் அறியவில்லை அல்லது ஒப்புக்கொள்ளவில்லை, இதனால் ஏற்பட்ட விளைவு பேரழிவாக இருந்தது.

நாம் இவ்வரலாற்றைத்தொடர்ந்து காணுகையில், “அபினதாபின் குமாரராகிய ஊசாவும் அகியோவும் அந்தப் புது இரதத்தை நடத்தினார்கள்”⁸ (2 சாமு. 6:3ஆ) என்று வாசிக்கின்றோம்.

அவர்கள் தேவனுடைய பெட்டியை ஏற்றி, அதைக் கிபியாவிலிருக்கிற அபினதாபின் வீட்டிலிருந்து நடத்திக்கொண்டு வருகிறபோது, அகியோ பெட்டிக்கு முன்னாலே நடந்தான். தாவீதும் இஸ்ரவேல் சந்ததியார் அனைவரும் தேவதார மரத்தால் பண்ணப்பட்ட சகலவித கீதவாத்தியங்களோடும், சுரமண்டலம் தம்புரு மேளம் வீணை கைத்தாளம் ஆகிய இவைகளோடும், கர்த்தருக்கு முன்பாக ஆடிப் பாடிக்கொண்டுபோனார்கள் (2 சாமு. 6:4, 5).

அந்தக் காட்சியை உங்கள் மனதுக்குக் கொண்டு வாருங்கள். இரதம் என்பது இரண்டு சக்கரங்களால் ஆன ஒரு வண்டிலாக - உறுதியற்ற ஒரு வாகனமாக உள்ளது.⁹ பெட்டியானது (அப்படிப்பட்ட ஒரு) இரதத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தது, அது மாடுகளினால் இழுக்கப்பட்டுக் கொண்டு மலையிலிருந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. அகியோ மாடுகளை நடத்திக் கொண்டு இரதத்திற்கு முன்பாக நடந்து சென்றார், ஊசா, எல்லாம் நல்ல வகையில் நடக்கின்றது என்பதை நிச்சயித்தக் கொள்வற்கு இரத்தின் பக்கமாக நடந்து சென்றார். தாவீதும் முப்பதினாயிரம் பேர்களும் இரத்தைச் சுற்றி ஆடி, பாடி, சத்தமிட்டு, இசைக் கருவிகளை இசைத்துக் கொண்டு சென்றார்கள். அது ஒரு கொண்டாட்டமாயிருந்தது! தேவன் பிரியப்படுத்தப்பட வேண்டியவராயிருந்தார், சரியா? தவறு!

திடீரென்று, அந்தக் கொண்டாட்டமானது கொடூரமான முடிவுக்கு வந்தது. அந்த ஊர்வலமானது கீதோனின் களத்தினருகில்¹⁰ வந்த வேளையில், மாடுகள் தடுமாறின. இரதம் திடீரென சாய்ந்தது, பெட்டியானது நழுவுத் தொடங்கியது. உடனே தன்னிச்சையாக,

... ஊசா தேவனுடைய பெட்டியினிடமாய்த் தன் கையை நீட்டி, அதைப் பிடித்தான். அப்பொழுது கர்த்தருக்கு ஊசாவின்மேல் கோபமுண்டது, அவனுடைய துணிவினிமித்தம் தேவன் அங்கே

அவனை அடித்தார்; அவன் அங்கே தேவனுடைய பெட்டியண்டையிலில் செத்தான் (2 சாமு. 6:6, 7).

இந்த வரலாற்றை இதற்குமுன் கேள்விப்பட்டிராத கல்லூரி மாணவர்களின் குழு ஒன்றிற்கு சமீபத்தில் நான் இதைக் கூறினேன், அவர்கள் அதிர்ச்சியடைந்தார்கள். “தேவன் ஏன் ஊசாவைக் கொன்றார்?” என்று அறிந்து கொள்ள அவர்கள் விரும்பினார்கள். “அவர், உடன் படிக்கைப் பெட்டியானது (விழுந்தால்) சேதமாவதிலிருந்து தடுப்பதற்குத் தானே அதைப் பாதுகாத்தார்!”¹¹ என்றார்கள். தேவனுடைய கோபம் பற்றியும் அவர் உடனடியாக நியாயத்தீர்ப்புக் கொடுத்தது பற்றியும் அதிர்ச்சியடையும் முதல் ஆட்களாக என் மாணவர்கள் இருந்ததில்லை (இன்னும் பலரும் இதே விதமாகவே அதிர்ச்சி அடைந்துள்ளார்கள்). இருப்பினும், எண்ணாகமத்தில் தேவன் என்ன கூறியுள்ளார்? கோகாத்த புத்திரர் அதை (பெட்டியை) பொற்தண்டுகளின் மீது வைத்துச் சமந்து செல்லக் கடவர்கள்; “அவர்கள் சாகாதபடிக்குப் பரிசுத்தமானதைத் தொடரதிருக்கக்கடவர்கள்” (எண். 4:15).

நாம் ஊசாவின் மனநிலை கொண்டிருப்பதால், ஊசாவின் வரலாறு பற்றி நாம் அதிர்ச்சியடைகின்றோம். கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்கின்ற போது, நல்ல நோக்கங்கள் போதுமானது, நாம் உண்மையானவர்களாய் இருக்கும் வரைக்கும் நாம் எதை அளித்தாலும் தேவன் ஏற்றுக் கொள்வார் என்று நாம் கற்பனை செய்து கொள்கின்றோம். ஊசா உண்மையற்றுப் போயிருந்தார் என்றோ அல்லது பிறழ்வு நிலை நோக்கம் கொண்டிருந்தார் என்றோ எவரும் குற்றம் சாட்டுவதில்லை, ஆனால் அவர் அப்போதும் கல்போலக் குளிர்ந்த மரணத்தில் முடிந்தார்.

நாட்டவர் தேவனைப்பற்றி உணர்வுள்ளவர்களாகும்படி திருப்பி வழிநடத்திக் கொண்டிருந்தவர் என்ற வகையில் தாவீது இருந்த இந்த சிக்கலான தருணத்தில், ஆராதனை என்பது நமக்குப் பொருந்தி வருமாறு சட்டங்களை மாற்றிக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு விளையாட்டு அல்ல என்ற உண்மைக்கு தெளிவான நினைவூட்டுதலை அவருக்குக் கொடுக்க கர்த்தர் தேர்ந்து கொண்டார். ஆராதனை என்பது மிகவும் முக்கியமான விஷயமாக உள்ளது, நாம் நமது சொந்த வழிமுறைகளுடன் அவருக்கு முன் வருவது இல்லை, ஆனால் அவரது வழிமுறைகளின்படியே வருகிறோம் என்பதை அவர்கள் (மற்றும் நாமும்) அறிய வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். நாம் அவரது பிரசன்னத்தில் வரும்பொழுது, அது பயபக்தியுடனும், பயத்து டனும், மிகவும் தாழ்மையுடனும் ஆனதாயிருக்க வேண்டும்.¹²

ஊசா தாவீதின் கால்களின் கீழ் இறந்தபோய் விழுந்தபோது, தாவீதின் சிந்தையில் போராட்டமான எண்ணங்கள் பெருக்கெடுத்தோடின. முதலாவது, “கர்த்தர் ஊசாவை அடித்ததினிமித்தம் தாவீது விசனப்பட்டு ...” (2 சாமு. 6:8). தாவீதின் தொடக்கப் பதில்செயலானது வெறுப்பும் சலிப்பும் கலந்ததாயிருந்தது. ஆயினும், ஏறக்குறைய உடனடியாகத் தாவீது பயத்தினால் நிறைந்தவரானார்: “தாவீது அன்றைய தினம் கர்த்தருக்குப் பயந்து, ...” (2 சாமு. 6:9அ). இதுவே தாவீது கர்த்தருக்குப் பயந்தாரென்று

நாம் வாசிக்கின்ற முதல் முறையாக உள்ளது. கடைசியில் தாவீது நிச்சயமற்ற தன்மை கொண்டவராக இருந்தார்: "... கர்த்தருடைய பெட்டி என்னிடத்தில் வருவது எப்படியென்று சொல்லி" (2 சாமு. 6:9). கித்தியனான ஓபேத் ஏதோமின் வீடு அருகாமையில் இருந்தது.¹³ பெட்டியை அங்கே விட்டு விட்டு, தாவீது தலையை அசைத்தவராக எருசலேமுக்குத் திரும்பிச் சென்றார்.

நமக்கு நாமே நேர்மையானவர்களாய் இருந்தால், நாம் அடிக்கடி நமது சொந்த "புதிய இரதங்களை" கட்டிக் கொள்வதை, அது கர்த்தர் விரும்புகின்றபடியாக மிகச் சரியானதாக இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் தேவன் நமது ஆராதனையை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும் என்று நாம் எதிர்பார்ப்பதை ஒப்புக் கொண்டாக வேண்டும். இங்கு நேரம் இருந்தால், நாம் தேவனுடைய ஆராதனையில் மனிதர்கள் இன்றைய நாட்களில் கட்டி எழுப்பியுள்ள உபதேச ரீதியான "புதிய இரதங்கள்" பற்றிப் பேசலாம்: ஆராதனையில் தூபம் காட்டுதல், மெழுகுவர்த்திகளை எரித்தல், ஆராதனையை நடத்துவதற்கென்று தனிப்பட்ட ஒரு ஆசாரியர் அல்லது குருத்துவக் கூட்டத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுதல், கர்த்தருடைய பந்திக்குப் பதிலாக திருப்பலி என்பதை வைத்துக்கொள்ளுதல், எப்போதாவது ஒருமுறை அல்லது கர்த்தருடைய நாளில் இல்லாது பிற நாட்களில் கர்த்தருடைய பந்தியை ஆசரித்தல், பொது ஆராதனையில் பெண்கள் வழிநடத்திச் செல்லும் பொறுப்பை ஏற்குதல், ஆராதனையில் இசைக் கருவிகளைப் பயன்படுத்துதல்,¹⁴ இன்னும் பிற (மத். 15:9ல் இயேசுவின் கூற்றைக் கவனிக்கவும்).

ஆயினும் நாம் இதை இயன்ற அளவுக்கு தனிப்பட்டதாகவும் நடைமுறைக்குரியதாகவும் ஆக்குவோம் (இந்தப் பாடமானது தனிப்பட்டதாக, நடைமுறைக்குரியதாக, வேதனைமிக்கதாக இருக்கலாம்). தாவீதோ அல்லது ஆகானோ தேவனை (ப் பற்றி) தீவிரமாக எண்ணவில்லை. புதிய இரதம் என்பது, இந்த அண்டத்தின் எஜமானருக்கு மரியாதை, பயபக்தி ஆகியவற்றில் குறைவு என்பதைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திற்று. நம்மில் பலர், பயபக்தியற்ற நடக்கை என்ற புதிய இரதங்களை நாம் சொந்தத்தில் கட்டி எழுப்பியிருக்கின்றோம் என்பது உண்மையல்லவா? அடிக்கடி நாம் நமது தேவனை அணுகுவதில் மிகவும் சாதாரணப் போக்குடையவர்களாய் இருக்கின்றோம். நாம் அக்கறையின்றி ஜெபித்து, பாடி, தேவனுடைய வசனத்தை வாசித்து, கர்த்தருடைய பந்தியில் பங்கேற்பவர்களாக இருக்கின்றோம். ஊசா தமது பாழாக்கும் தன்மையினால்/அசட்டைத் தன்மையினால் தமது உடல்ரீதியான வாழ்வை இழந்து போனார். இதில் நீங்கள் சந்தேகம் கொள்ள வேண்டாம்; நாம் நமது ஆவிக்குரிய வாழ்வை இழந்து போகக் கூடும்.

இப்படியிருக்க, எவன் அபாத்திரமாய்க் கர்த்தருடைய அப்பத்தைப் புசித்து, அவருடை பாத்திரத்தில் பானம்பண்ணுகிறானோ, அவன் கர்த்தருடைய சரீரத்தையும் இரத்தத்தையும் குறித்துக் குற்றமுள்ள வனாயிருப்பான் ... என்னத்தினாலெனில், அபாத்திரமாய்ப் போஜன

பானம் பண்ணுகிறவன், கர்த்தருடைய சரீரம் இன்னதென்று நிதானித்து அறியாததினால், தனக்கு ஆக்கினைத்தீர்ப்பு வரும்படி போஜனபானம் பண்ணுகிறான். இதினிமித்தம், உங்களில் அநேகர் பலவீனரும் வியாதியுள்ளவர்களுமாயிருக்கிறார்கள்; அநேகர் நித்திரையும் அடைந்திருக்கிறார்கள். அநாதாவது மரித்திருக்கிறார்கள் (1 கொரி. 11:27, 29, 30).

தேவன் ஊசாவைக் கொன்றது ஆச்சரியம் அல்ல; அவர் நம் யாவரையும் கொல்லாமல் இருப்பதே ஆச்சரியமாகும். ஆராதனை என்பது முக்கியமான விஷயமாக உள்ளது (நீதி. 1:7; ஆப. 2:20).

**(ஆராதனை) நடைமுறை விவரங்களின் மீதான
அக்கறை, ஆராதனையின் மகிழ்வை
இல்லாமற்போகச் செய்வதில்லை
(2 சாமுவேல் 6:12-19; 1 நாளாகமம்
15:1-16:3, 7-36, 43)**

“பிரமாணத்தை” பற்றிய குறிப்பு விவரங்களின் மீதான அக்கறையானது, மதத்தை விளைவற்றதாக ஆக்கி, வேத வசனத்தின் “நேர்த்தியான அச்ச” ஒன்றை வலியுறுத்துவதாகி, தனிநபர்களை சிந்தையின் எதிர்மறைச் சட்டகத்தினுள் சிறைவைத்து, வேதாகமத்தில் காணப்படும் (ஆராதனை பற்றிய விவரங்களுக்கு) மதிப்பளிக்காமல் அல்லது சிறிதளவே மதிப்பளித்து, “தானாகவே” ஆராதித்தல் என்பதுதான் மகிழ்வுடன் ஆராதிக்க ஒரே வழி என்று மக்களில் சிலர் நினைக்கின்றார்கள். உடன் படிக்கைப் பெட்டியை எருசலேமுக்குக் கொண்டு செல்லுதல் என்ற இவ்வரலாற்றின் முடிவானது, இந்த சில மக்களின் முடிவு உண்மையான தல்ல என்று காண்பிக்கின்றது.

தாவீது உடன்படிக்கைப் பெட்டியை ஒபேத் ஏதோமின் வீட்டில் விட்டு வந்திருந்து மூன்று மாதங்கள் கடந்தன (2 சாமு. 6:11; 1 நாளா. 13:14). இவைகள் தாவீதுக்கு பணிப்பளு மிகுந்த மாதங்களாயிருந்தன. அவர் தமது அரண்மனையைக் கட்டத் தொடங்கினார்; அவர் தமது குடும்பத்தில் (நபர்களைக்) கூட்டினார்; அவர் பெலிஸ்தருக்கு எதிரான திட்டவட்டமான போர்கள் பலவற்றை நடத்தினார் (1 நாளா. 14).

அந்த மூன்று மாதங்களின் முடிவில், சிலர் தாவீதுடம் வந்து, “தேவனுடைய பெட்டியினிமித்தம்” ஒபேத் ஏதோமின் வீடு மிகவும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டிருந்ததாகக் கூறினார்கள் (2 சாமு. 6:12அ). தாவீது அந்தச் செய்தியையும், அதே காலகட்டத்தில் தம் சொந்த வாழ்வும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டதையும் ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்து, தேவனுடைய கோபம் தணிந்திருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார். அவர் பெட்டியை எருசலேமுக்குக் கொண்டு வர மீண்டும் முயற்சி செய்ய முடிவெடுத்தார்.

இருப்பினும், இந்த வேளையில் அவர் தக்க திட்டங்களையும் தயாரிப்புகளையும் மேற்கொண்டார். முதலாவது, அவர் ஒரு விசேஷித்த

இடத்தைத் தயார் செய்தார்: எருசலேமுக்கு பெட்டி வந்து சேருகையில் அதை வைக்க ஒரு கூடாரத்தை அந்த நகரில் ஏற்படுத்தினார்.¹⁵ இரண்டாவது, மற்றும் மிக முக்கியமானது, அவர் ஒரு விசேஷித்த ஜனக்கூட்டத்தைத் தயார் செய்தார். இம்முறை தாவீது தமது வீட்டுப் பாடத்தைச் செய்தார். அவர் தமது “குடும்பத்தின் பழைய வேதாகமத்தை” எடுத்து, மோசே பெட்டியைக் குறித்து என்ன சொன்னார், மற்றும் விசேஷமாக பெட்டியை தூக்கிச் செல்வது குறித்து அவர் என்ன சொன்னார் என்றும் அதில் ஆய்வு செய்தார். அவர், யாத்திராகமம் 25, எண்ணாகமம் 4, 7 மற்றும் உபாகமம் 10 ஆகியவற்றைக் கண்டறிந்தார். அவர், லேவி கோத்திரத்தின் கோகாத்தின் புத்திரர்கள் பெட்டியை கோல்களின் மீது வைத்து அதைத் தங்கள் தோள்களில் சுமந்து செல்ல வேண்டும் என்பதை வாசித்தார். இந்த முறை, எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று தேவன் கூறியபடியே செய்ய வேண்டும் என்று தாவீது தீர்மானித்தார்.

2 சாமுவேல் 6:12ன் பிற்பகுதி, “அப்பொழுது தாவீது தேவனுடைய பெட்டியை ஓபேத் ஏதோமின் வீட்டிலிருந்து தாவீதின் நகரத்துக்கு மகிழ்ச்சியுடனே கொண்டு வந்தான்” என்று கூறுகிறது. 1 நாளாகமம் 15 இதன் விவரங்களைத் தருகின்றது: “பிற்பாடு தாவீது: ‘லேவியர் ஒழிய வேறொருவரும் தேவனுடைய பெட்டியை எடுக்கலாகாது; தேவனுடைய பெட்டியை எடுக்கவும், என்றைக்கும் அவருக்குப் பணிவிடை செய்யவும், அவர்களையே கர்த்தர் தெரிந்துகொண்டார்’ என்றான்” (வ. 2). தாவீது, ஆசாரியர்களின் தலைவர்களையும் லேவியர்களையும் கூடிவரச் செய்து அவர்களுக்கு அறிவுறுத்துதல்கள் கொடுத்தார்:

... நீங்கள் இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தரின் பெட்டியை அதற்கு நான் ஆயத்தம்பண்ணின ஸ்தலத்திற்குக் கொண்டுவரும்படி, உங்களையும் உங்கள் சகோதரரையும் பரிசுத்தம் பண்ணிக் கொள்ளுங்கள். முதலில் நீங்கள் அதைச் சுமக்காதபடியினாலும், நாம் நம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தரை நியாயமானபடியே தேடாதேபோனபடியினாலும், அவர் நமக்குள்ளே அடிவிழப்பண்ணினார் என்றான் (1 நாளா. 15:12, 13).

“நாம் நம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தரை நியாயமானபடியே தேடாதே போனபடியினாலும்” என்ற வார்த்தைகளை அடிக் கோடிட்டுக் கொள்ளுங்கள். வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதென்றால், “தேவன், அவரை நாம் ஆராதிப்பதற்கான அவருடைய அறிவுறுத்துதல்களை நாம் பின்பற்றா திருந்தால், நமது ஆராதனையை அவர் ஆசீர்வதிப்பதில்லை.” தாவீது கூறிய “நியாயம்” என்பது ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக மோசேயினால் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது - ஆனால் அது கொடுக்கப்பட்ட நாளில் இருந்தது போன்றே, அன்றும் (தாவீதின் நாட்களிலும்) கட்டுப்படுத்தக் கூடியதாக இருந்தது. சிலர், தேவனுடைய கட்டளைகளை “காலத்திற்கு ஏற்றாற் போன்று” மாற்ற அல்லது மேம்படுத்தக் கூட நமக்கு உரிமை உண்டு என்று நினைக்கின்றார்கள். தேவன் ஒருவருக்கே அவற்றை மாற்ற உரிமை உண்டு என்பதை தாவீது கற்றறிந்தார் - இதை நாம் கற்பதும்

அவசியமாயுள்ளது. அந்த உரிமை நமக்கில்லை.

வசன ரீதியான ஆராதனைக்கு இரு விஷயங்கள் அவசியமாயுள்ளன என்று புதிய ஏற்பாட்டில் இயேசு கூறினார். “தேவன் ஆவியாயிருக்கிறார்; அவரைத் தொழுது கொள்ளுகிறவர்கள் ஆவியோடும் உண்மையோடும் அவரைத் தொழுதுகொள்ள வேண்டும்” (யோவா. 4:24) என்று அவர் கூறினார். நாம் தேவனுடைய வசனத்தின்படி (சத்தியத்தின்படி; யோவா. 17:17) ஆராதிக்க வேண்டும், அதை செய்யும் போது நாம் தக்க வகையிலான எண்ணப்போக்கு (ஆவி) கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆராதனையின் ஆவி முக்கியமானது, ஆனால் தேவன் குறிப்பிட்டுள்ள விவரங்களும் அதைப் போன்றே முக்கியமானவைகளாக உள்ளன. நாம் சரியானவற்றை சரியான வழியில் செய்ய வேண்டும்.

இந்த சத்தியமானது கிறிஸ்துவின் சபைகளில் ஆராதனை ஊழியங்கள் பற்றிய பல விவரங்களை விளக்குகின்றது. நாம் ஏன் ஒவ்வொரு வாரத்தின் முதல் நாள் தோறும், அதுவும் வாரத்தின் முதல் நாள் மட்டும் கர்த்தருடைய பந்தியில் பங்கேற்கின்றோம்? ஏன் ஆண்கள் மட்டுமே பிரசங்கித்து ஜெபத்தில் வழிநடத்துகின்றார்கள்? நாம் ஏன் இசைக்கருவியில்லாமல் வாய்ப்பாட்டை மட்டும் பாடுகின்றோம்? ஏனென்றால், நாம் இவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்று புதிய ஏற்பாட்டில் தேவன் நமக்குக் கூறியுள்ளார். சிலர், “ஆனால் அது ஒரு பொருட்டல்ல. இப்படிப்பட்ட சிறு விஷயங்கள் குறித்துத் தேவன் கவலைப்படுவதில்லை” என்று மறுக்கின்றார்கள். 2 சாமுவேல் 6 மற்றும் 1 நாளாகமம் 13-15ன் வரலாறு, பொன்வளையங்கள், தண்டுகளின் மீது தூக்கிச் செல்லுதல், பெட்டியின் மூடிகள் மற்றும் யார் அதைத் தூக்கிச் செல்லுவது போன்ற இப்படிப்பட்ட “முக்கியமற்ற, சிறிய, பொருட்படுத்தத் தேவையற்ற விஷயங்கள்” பற்றி தேவன், அக்கறை கொண்டுள்ளார் என்று விவரிக்கின்றன. தேவன் (ஏதொன்றைக் குறித்தும்) அக்கறையாயிருந்தாரென்றால், நாமும் அக்கறையாயிருக்க வேண்டும்!

இருப்பினும், இந்த கணத்தில் நாம், “ஆராதனை பற்றிய விவரங்களை வலியுறுத்துதல் என்பது, ஆராதனையின் மகிழ்வை இல்லாமலாக்கி விடுகின்றதா?” என்பதே நாம் கேட்கும் கேள்வியாக உள்ளது. அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் அளிக்க நாம் இந்த வரலாற்றைப் பார்த்து முடிப்போம். எல்லாம் தயாரான போது ...

... ஆசாரியரும் லேவியரும் இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தரின் பெட்டியைக் கொண்டுவரத் தங்களைச் சுத்தம்பண்ணிக் கொண்டார்கள். பின்பு லேவி புத்திரர் கர்த்தருடைய வார்த்தையின்படியே, மோசே கற்பித்த பிரகாரம், தேவனுடைய பெட்டியை அதின் தண்டுகளினாலே தங்கள் தோள்மேல் எடுத்துக்கொண்டுவந்தார்கள் (1 நாளா. 15:14, 15).

இவ்விடத்தில் 2 சாமுவேல் 6:13ல் கவர்ச்சிமிக்க ஒரு விஷயம் கூடுதலாகக் கூறப்பட்டுள்ளது: “கர்த்தருடைய பெட்டியைச் சுமந்து போகிறவர்கள் ஆறு தப்படி நடந்தபோது, [தாவீது] மாடுகளையும் கொழுத்த ஆட்டுக் கடாக்களையும் பலியிட்டான்.” இந்த இரண்டாம் முயற்சியானது முதல்

முயற்சியைப் போலவே முடிந்து விடுமா அல்லது வெற்றிகரமாக முடியுமா என்பதை எவரொருவரும் அறிந்திருக்கவில்லை என்பதை சிந்தையில் வையுங்கள். பெட்டியைச் சுமக்கும்படி நான் தேர்ந்து கொள்ளப்பட்டிருந்தால், நான் அதை ஐயத்திற்கிடமான மதிப்பாகவே நினைத்திருப்பேன். “யார்? நானா? ஊசாவைக் கொன்ற பெட்டியை நான் தூக்க வேண்டுமா? நீங்கள் என்னை முட்டாள் என்று நினைக்கின்றீர் களோ?”

பெட்டியை நெருங்கியவர்களின் முகங்களில் வியர்வை வழிந்தோடியதை நீங்கள் கற்பனை செய்து பார்க்க முடிகின்றதா? அவர்கள் தண்டுகளைத் தொடுவதற்காகத் தற்காலிகமாகத் தங்கள் விரல்களை நீட்டி பின்பு பின்னால் தாவினார்கள். ஒன்றும் நடக்கவில்லை, எனவே அவர்கள் கிளர்ச்சியுடன் தங்களை நிலைநிறுத்திக் கொண்டு, பின்பு ஜா-க்-கிர-தையாக பெட்டியைத் தூக்கி முன்னெச்சரிக்கையுடன் அதைத் தங்கள் தோள்களில் வைத்தார்கள். பேரழிவு எதுவும் அவர்களை மோதவில்லை, எனவே அவர்கள் முன்ஜாக்கிரதையுடன் தங்கள் பாதங்களை உயர்த்தி முதல் அடியை அதுவே தங்கள் கடைசி அடிவைப்பாக இருக்குமோ என்ற பயத்துடன் எடுத்து வைத்தார்கள். அவர்கள் பின்பு இரண்டாவது ... மூன்றாவது ... நான்காவது ... ஐந்தாவது ... ஆறாவது அடியெடுத்து வைத்தார்கள். அவர்கள் இன்னுமும் உயிருடன் இருந்தார்கள்! அவர்கள் மெதுவாக பெட்டியை இறக்கி வைத்தார்கள், பெருமூச்சு விட்டு, சிரிப்பைச் சிதறினார்கள். இந்த வேளையில் எல்லாம் சரியாயிருக்கும்!

பெட்டியை வைப்பதற்கு ஒரு இடத்தையும், அதைச் சுமப்பதற்கு மக்களையும் தயார் செய்ததோடு மட்டும் தாவிது நின்று விடவில்லை; அவர் பலிக்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்திருந்தார். அந்த இடத்திலேயே அவர் “மாடுகளையும், கொழுத்த ஆட்டுக் கடைக்களையும் பலியிட்டார்” (2 சாமு. 6:13). தாவீதின் பலியுடன் கூடுதலாக லேவியர்கள் ஒரு விசேஷித்த பலியைச் செலுத்தினார்கள், ஏனெனில், அவர்கள் இந்த நிகழ்ச்சிக்கான தங்கள் கோத்திரத்தின் தனிச் சிறப்பை உணர்ந்து அறிந்திருந்தார்கள்: அவர்களுடன் தேவன் இருப்பதாக அவர் காண்பித்துக் கொண்டிருந்தார்; நாட்டின் வாழ்வில் தங்களுக்குரிய இடத்தில் மீண்டும் வைக்கப்பட்டார்கள். “கர்த்தருடைய உடன்படிக்கைப் பெட்டியைச் சுமக்கிற லேவியருக்கு தேவன் அநுக்கிரகம் பண்ணினபடியால், அவர்கள் ஏழு காளைகளையும் ஏழு ஆட்டுக்கடைக்களையும் பலியிட்டார்கள்” (1 நாளா. 15:26).

தேவனுடனான அவர்களின் உறவுமுறையில் இப்பொழுது எல்லாம் சரியாயிருந்தது. தேவன் அவர்களின் இருதயங்களில் மட்டுமின்றி, அவரது சித்தத்தை நிறைவேற்றும் அவர்களின் கண்டிப்பான கீழ்ப்படிதலிலும் மகிமைப்பட்டார். குற்றம் மற்றும் மீறுதல் ஆகியவற்றிலிருந்து விடுதலையான உணர்வுடன் தாவீது பிரமிப்படைந்தார்.

தாவீது ... தன் முழுபலத்தோடும் கர்த்தருக்கு முன்பாக நடனம்¹⁶ பண்ணினான் (2 சாமு. 6:14).

அப்படியே இஸ்ரவேலனைத்தும் கர்த்தருடைய உடன்படிக்கைப் பெட்டியைக் கெம்பீரத்தோடும் எக்காளங்கள் பூரிகைகள் கைத்தாளம்

களின் தொனியோடும், தம்புருகளையும் சுரமண்டலங்களையும் வாசிக்கிற சத்தத்தோடும் கொண்டுவந்தார்கள் (1 நாளா. 15:28).

கர்த்தருடைய பெட்டி எருசலேமுக்கு வந்தபோது எவ்வளவு உணர்வெழுச்சி ஏற்பட்டிருக்கும்! இஸ்ரவேலுக்கு உண்மையான ராஜாயார் என்பதை எல்லாரும் அறிய வேண்டும் என்று தாவீது விரும்பினார். தாவீது ராஜாவுக்குரிய உடைகளை அணிந்திருக்கவோ அல்லது ராஜாக்கமாக அணிவகுத்து நடந்து வரவோ இல்லை. அதற்குப் பதிலாக, அவர் ஒரு எளிய சணல் நூல் ஏபோத்தை¹⁷ அணிந்துகொண்டு, பெட்டியினருகில் ஆடி, கர்த்தரைத் துதித்தார். தாவீது எருசலேமை தமது தலைநகராக ஆக்கிய வேளையில் அணிவகுப்பு எதையும் சந்திக்கவில்லை, ஆனால் அவர் யெகோவாவிற்கு வெற்றிப் பிரவேசத்தையே விரும்பினார்!

அவர்கள் தாவீது தயார் செய்வித்திருந்த கூடாரத்தை அடைந்தபோது, அதனுள் பெட்டியானது பயபக்தியுடன் வைக்கப்பட்டது. பின்பு தாவீது தமது பாவங்களுக்காகவும் மக்களின் பாவங்களுக்காகவும் தகனபலிகளையும், தேவனுக்கும் அவரது மக்களுக்கும் இடையில் ஐக்கியம் மீண்டும் கட்டியெழுப்பப்பட்ட உண்மையைக் கொண்டாட சமாதான [“ஐக்கிய”; NIV] பலிகளையும் செலுத்தினார். இந்த வைபவத்திற்காகத் தாவீது தேவனுடைய கனம், கெம்பீரம், வல்லமை, மகிமை மற்றும் அதிகாரம் ஆகிய வற்றின்மேல் ஒரு சங்கீதத்தை இயற்றினார் (1 நாளா. 16:8-36; இ.வ. 16:8-22 மற்றும் சங். 105:1-15, இ.வ. 16:23-33 மற்றும் சங். 96. இ.வ. 16:34-36 மற்றும் சங். 106:1, 47, 48). இருதயத்தை அசைக்கும் இந்தப் பாடல் “இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தருக்குச் சதாகாலங்களிலும் ஸ்தோத்திரம் உண்டாவதாக” என்று முடிவு பெறுகின்றது (1 நாளா. 16:36அ). “அதற்கு ஜனங்களெல்லாரும் ‘ஆமென்’ என்று சொல்லிக் கர்த்தரைத் துதித்தார்கள்” (1 நாளா. 16:36ஆ). தாவீது தமது கைகளை நீட்டி, “சேனைகளின் கர்த்தருடைய நாமத்தினாலே ஜனங்களை ஆசீர்வதித்தார்” (2 சாமு. 6:18). பின்பு அவர் ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் பலிப்பொருட்களில் இருந்து பங்கிட்டுக் கொடுத்தார், எல்லாரும் தேவன் தமது மக்களுடன் மீண்டும் வாசம் பண்ண வந்ததை அறிந்தவர்களாய் சந்தோஷத்துடன் இல்லம் திரும்பினார்கள்.

பிரமாணத்தைக் கண்டிப்பாய்க் கடைப்பிடித்தல் என்பது தாவீது மற்றும் அங்கிருந்த ஆராதனையாளர்களின் சந்தோஷத்தை அழித்துப் போட்டதா? சிறு சிறு விவரங்களைக் கூட கவனத்துடன் ஆராய்ந்து செய்த செயலானது சந்தோஷத்தை அழிக்கவில்லை, ஆனால் அதற்கு மாறாக சந்தோஷத்தைப் பெருக்கிற்று என்ற உண்மை மனதில் பதியாமல் நாம் 2 சாமுவேல் 6ன் பிற்பகுதியையும் 1 நாளாகமம் 15; 16ஐயும் வாசிக்க முடியாது. தாவீது பெட்டியை எருசலேமுக்குக் கொண்டு வரத் தொடங்கிய இருவேளைகளிலும் ஒரு கொண்டாட்டம் நடைபெற்றது. ஆயினும் முதல் கொண்டாட்டமானது துக்கத்தில் முடிந்தது ஏனென்றால் மக்கள் தேவனை “அவர் இட்ட நியமங்களின்படி” தேடாதுபோனார்கள் (1 நாளா. 15:13). இரண்டாவது கொண்டாட்டம் அகமகிழ்வில் முடிந்தது ஏனென்றால் அவர்கள் தேவன் தங்களுக்குக் கூறியிருந்தபடி மிகச் சரியாகச் செய்தார்கள்.

வடிவமைப்பு பற்றிய அக்கறையானது சடங்காச்சாரமாக மாறக்கூடும், ஆனால் இது நடக்க வேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லை. ஆவியிலும் மற்றும் உண்மையிலும் தேவனை ஆராதிக்கத் தங்களை ஒப்புக்கொடுத்தவர்களுக்கு, தேவனுடைய “நேர்த்தியான நியமம்” பழக்கமற்ற அனுபவமாயிருப்பதற்கு மாறாக விடுவிக்கும் அனுபவமாயிருக்கின்றது. உங்கள் ஆராதனை தேவனைப் பிரியப்படுத்துகிறது என்று நீங்கள் உங்கள் இருதயத்தில் உணருகின்றபோது, நீங்கள் உங்கள் இருதயப்பூர்வமாக தேவனை ஆராதிக்கச் செயாதீனமுள்ளவர்களாக இருக்கின்றீர்கள்!

அர்த்தம் நிறைந்த ஆராதனைக்கு தயாரிப்பு அவசியமாகின்றது

(1 நாளாகமம் 15:2-24; 16:1-7, 37-42)

2 சாமுவேல் 6 மற்றும் 1 நாளாகமம் 15; 16 ஆகியவற்றை விட்டுச் செல்வதற்கு முன்பு, நான் இரண்டு முக்கியமான சக்தியங்களை வலியுறுத்த என்னை அனுமதியுங்கள். முதலாவது, அர்த்தம் நிறைந்த ஆராதனைக்கு - அது தனிப்பட்டதாகவோ அல்லது பொதுவானதாகவோ எப்படி யிருப்பினும் - இருதயத்திலும் வாழ்விலும் தயாரிப்பு அவசியமாகின்றது.

முன்னதாக நாம், தாவீது பெட்டிக்கு ஒரு இடத்தையும், அதைக் கொண்டு வருவதற்கு மக்களையும் மற்றும் பலிக்கான பொருட்களையும் தயார் செய்தார் என்று குறிப்பிட்டோம். இந்தத் தயாரிப்பைப் பற்றி 1 நாளாகமம் 15:16-24 கூறுகின்றது. நமது ஆராதனையில் பல்வேறு பாகங்களுக்கு நாம் குறிப்பிட்ட சிலரைப் பொறுப்பாளர்களாயிருக்கும்படி நியமிப்பது போலவே, குறிப்பிட்ட சில மக்கள் குறிப்பிட்ட சில பணிப் பொறுப்புக்களுக்கென்று தேர்ந்து கொள்ளப்பட்டார்கள். பெட்டியைச் சுமந்து செல்பவர்களுடன் கூடுதலாக இசையளிக்கும் பாடகர்களும் இசைக் குழுவினரும், பெட்டிக்குப் பாதுகாப்பை அளிக்கும் வாயிற்காவலர்களும் இருந்தார்கள். வசனம் 22 குறிப்பிடத்தக்கதாகும்: “... கெனானியா என்பவன் சங்கீதத் தலைவனாயிருந்தான்; அவன் நிபுணனானபடியால், கீதவித்தையைப் படிப்பித்தான்.” நாம் ஒரு ஆராதனையைத் திட்டமிடுகையில், நம்மிடம் உள்ளவற்றில் மிகச் சிறந்தவற்றைப் பயன்படுத்துவோமாக; ஆராதனை என்பது நம்மிடம் உள்ளவற்றில் மிகச் சிறந்தவற்றைக் கேட்கின்றது.

1 நாளாகமம் 16ம் அத்தியாயம், பெட்டி எருசலேமில் வைக்கப்பட்ட பின்பு, தாவீது தொடர்ந்து தம் தயாரிப்புப் பணியை மேற்கொண்டார் என்று கூறுகின்றது - இம்முறை அன்றாட ஆராதனைக்குத் தயார் செய்தார். “இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தரைப் பிரஸ்தாபம் பண்ணித் துதித்துப் புகழுகிறதற்கு கர்த்தருடைய பெட்டிக்கு முன்பாகச் சேவிக்கத்தக்க லேவியரில் சிலரை நியமித்தான்” (வ. 4).¹⁸

என் தந்தையார், “செய்யத் தகுதியானது எதுவும் சரியாகச் செய்தலே யாகும்” என்று கூறுவதுண்டு. நம்மில் பலர், வாழ்வின் பிற துறைகளில் அந்தக்

கொள்கையைப் புரிந்து கொள்கின்றோம். ஆயினும், ஆராதனை விஷயத்தில் ஓரளவே சிந்தையைச் செலுத்தி, அப்பொழுதும் தேவனைப் பிரியப்படுத்த முடியும் என்று நாம் நினைப்பதென்பது வினோதமானதாகவே உள்ளது. ஒருவேளை நாம் சனிக்கிழமை இரவு வெகுநேரம் விழித்திருந்து, ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை தாமதமாக எழுந்து, உறக்க மயக்கத்திலேயே ஆராதனை நடக்கும் இடம் சென்று, சக்தியற்றவர்களாய் ஒரு இருக்கையில் விழுந்து அமர்ந்து - அப்பொழுதும் ஆராதனையில் இருந்து “சிலவற்றைப் பெறும்படிக்கு” எதிர்பார்க்கிறோமா?

அர்த்தம் நிறைந்த வகையில் ஆராதிப்பதற்கு நாம் ஆயத்தம் செய்ய வேண்டும். ஆராதிக்கக் கூடும் இடம் ஆயத்தம் செய்யப்பட வேண்டும். கர்த்தருடைய பந்தி ஆயத்தம் செய்யப்பட வேண்டும். பாடல் நடத்துனரும் ஜெபத்தில் வழிநடத்துனரும் ஆயத்தமாயிருக்க வேண்டும். பிரசங்கியார் ஆயத்தமாயிருக்க வேண்டும். பொது ஆராதனை பற்றிப் பவுல் எழுதிய போது, “சகலமும் நல்லொழுக்கமாயும் கிரமமாயும் செய்யப்படக்கடவது” என்று கூறினார் (1 கொரி. 14:40).

ஆயினும், தேவனை ஆரதிக்க அவர் தம் அரியணைக்கு முன்பாக வருவதற்கு ஒவ்வொரு தனிநபரும் அவர்/அவள் தம் இருதயத்தையும் வாழ்வையும் தயாரிப்புச் செய்ய வேண்டியது மிகவும் முக்கியமானதாக உள்ளது.

ஆராதனையிலிருந்து நாம் ஒன்றும் பெற்றுக் கொள்ளவில்லையென்றால், நாம் முதலில் நமது சொந்த இருதயங்களைப் பரிசோதனை செய்து கொள்வோமாக

(2 சாமுவேல் 6:16, 20-23; 1 நாளாகமம் 15:29; 16:43)

2 சாமுவேல் 7ம் அத்தியாயத்திற்குச் செல்வதற்கு முன் நான் வலியுறுத்த விரும்பும் இரண்டாவது சக்தியம் பின்வருமாறு: ஆராதனையிலிருந்து நாம் ஒன்றும் பெற்றுக் கொள்ளவில்லையென்றால், நாம் முதலில் நமது சொந்த இருதயங்களை உற்று நோக்க வேண்டியது அவசியமாக உள்ளது.

2 சாமுவேல் 6:16ல் நாம், “கர்த்தருடைய பெட்டி தாவீதின் நகரத்திற்குள் பிரவேசிக்கிறபோது, சவுலின் குமாரத்தியாகிய மீகாள் பலகணிவழியாய்ப் பார்த்து, தாவீதுராஜா கர்த்தருக்கு முன்பாகக் குதித்து, நடனம் பண்ணுகிறதைக் கண்டு, தன் இருதயத்தில் அவனை அவமதித்தாள்.” மீகாளின் துயரம் நிறைந்த வரலாறு உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா? அவளைச் சவுல் தாவீதுக்குக் கொடுத்திருந்தார்; பின்பு தாவீது தேடப்படுகிறவரானபோது, அவளைச் சவுல் இன்னொருவனுக்குக் கொடுத்திருந்தார். தாவீது சமஸ்த இஸ்ரவேலுக்கும் ராஜாவாவது பற்றி அவருடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்த அப்னேர் வந்தபோது, அவரிடம் தாவீது மீகாளை மீண்டும் தம்மிடம் அழைத்து வர வேண்டும் என்று வேண்டிக்

கொண்டார். மீகாள் அவளது இரண்டாவது கணவரிடம் இருந்து எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டபோது, அவர் தம் வீட்டுக்குத் திரும்பும்படி வற்புறுத்தப் படும் வரைக்கும் அவளுக்குப் பின் ஓடிவந்து, அழுதார். இப்பொழுது நாம் இந்த மகிழ்வற்ற வரலாற்றின் முடிவுப் பகுதிக்கு வருகின்றோம்.

நகரின் வாயில்கள் வழியாகப் பெட்டி வருகையில், மீகாள் அரண்மனையின் பலகணியிலிருந்து அதைப் பார்த்து, “தன் இருதயத்தில் அவனை [தாவீதை] அவமதித்தாள்.” 1 சாமுவேல் 18:20ல் நாம், “சவுலின் குமாரத்தியாகிய மீகாள் தாவீதை நேசித்தாள்” என்று வாசிக்கின்றோம். ஆயினும் ஆண்டுகள் கடந்திருந்தன, நேசத்தின் சவாலை தணிந்திருந்தது; உயிரற்ற கரிகள் மட்டும் எஞ்சியிருந்தன. இப்பொழுது அவரை, “அவள் அவமதித்தாள்.”

வைபவம் முடிந்த பின்பு, தாவீது “தன் வீட்டாரை ஆசீர்வதிக்கத் திரும்பினார்” (1 நாளா. 16:43). அவர் உணர்வு ரீதியாகவும் ஆவிக்குரிய வகையிலும் உச்சத்தில் இருந்தார்; அதை அவர் தமது குடும்பத்தாருடன் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்பினார். “[ஆனால்] தாவீது தன் வீட்டாரை ஆசீர்வதிக்கிறதற்குத் திரும்பும்போது,” (2 சாமு. 6:20அ) சவுலின் குமாரத்தியாகிய மீகாளினால் கதவண்டையில் அவர் எதிர்கொள்ளப்பட்டார். அவளது குரலில் ஏளனம் வழிந்தோடிற்று: “அற்பமனுஷரில் ஒருவன் தன் வஸ்திரங்களைக் கழற்றிப்போடுகிறதுபோல, இன்று தம்முடைய ஊழியக்காரருடைய பெண்களின் கண்களுக்கு முன்பாகத் தம்முடைய வஸ்திரங்களை உரிந்துபோட்டிருந்த இஸ்ரவேலின் ராஜா இன்று எத்தனை மகிமைப்பட்டிருந்தார்! என்றாள்” (2 சாமு. 6:20இ). “தம்முடைய வஸ்திரங்களை உரிந்துபோட்டிருந்த” என்பது தாவீது தமது நிர்வாணத்தை வெளிப்படுத்தினார் என்று அர்த்தம் தரவேண்டிய அவசியம் இல்லை (அவர் தமது வஸ்திரங்களுக்குக் கீழே ஒரு உள்ளாடையை அணிந்திருந்தார்).¹⁹ “அற்பமனுஷர்” என்பதுதான் இங்கு திறவுகோல் சொற்றொடராக உள்ளது. மீகாளின் பார்வையில் தாவீது தம்மையே ஒரு முட்டாளாக்கிக் கொண்டிருந்தார் என்பதாகக் காணப்பட்டார். அவரை மாபெரும் மனிதராக்கிய விஷயத்திற்காக அவள் அவரை அவமதித்தாள்: மக்களுடன் அவர் தம்மை அடையாளப்படுத்தியது மற்றும் தேவனுக்காக அவர் காண்பித்த உற்சாகம் ஆகியவையே அவரை மாபெரும் மனிதராக்கின.

தாவீது முகம் தொங்கிப் போனார்; அவரது உணர்வுப் பெருக்கு தேய்ந்து போயிற்று. அவர், தேவனே தம்மைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்து, அவரே தம்மை உயர்த்தியிருந்தார் என்றும், அதினால் தாம் அவரை முழு இருதயத்தோடும் ஆராதிப்பதாகவும், அந்த ஆராதனை தம்மை முட்டாள்போல் தோன்றச் செய்தாலும் கவலையில்லை என்றும் பதில் அளித்தார். நிறைவாக, தேவனே அவரை [தாவீதை] எல்லாருடைய கண்களுக்கும் முன்பாக உயர்த்துவார்.

கவலைக்குரிய இந்தச் சிறு காட்சியானது 2 சாமுவேல் 6:23ல் பின்வருமாறு முடிகிறது: “அதினால் சவுலின் குமாரத்தியாகிய மீகாளுக்கு மரணமடையும் நாளமட்டும் பிள்ளை இல்லாதிருந்தது.”²⁰ இது தேவன் அவளை மலடியாயிருக்கும்படி சபித்தார் என்று சுட்டிக்காட்டலாம்.²¹ இது,

இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின்பு அவரும் தாவீதும் மனைவியும் கணவனுமாக ஒன்றுகூடி வாழவில்லை என்று(ம்) அர்த்தப்படுத்தலாம். அநேகமாக இவ்விரண்டுமே உண்மையாக இருக்கலாம்.

இந்த துக்கரமான இல்ல நாடகம் பற்றியும் உறவுமுறைகள் எவ்வாறு அழிக்கப்பட முடியும் என்பது பற்றியும் நாம் அதிகமாய்க் கூற முடியும். ஆயினும் இப்பொழுது நாம் ஆராதனை என்ற பாடக்கருத்துடன் நின்று கொள்வோம். பெட்டியை எருசலேமுக்குக் கொண்டு வருதல் என்பது இஸ்ரவேலரின் வரலாற்றில் மாபெரும் நிகழ்வுகளில் ஒன்றாக இருந்தது. அந்த ஊர்வலத்தை எருசலேமில் வரவேற்ற குழுவினருடன் மீகாள் இருந்திருக்க முடிந்திருக்கும். ஆயினும், மீகாளின் இருதயத்தினுடைய நிலையின் காரணமாக, இந்த மாபெரும் வைபவம் அவளை உணர்வற்று இருக்கும்படி விட்டிருந்தது. விமர்சனம் செய்தல் ஒன்றுதான் அவளது ஒரே பதில்செயலாயிருந்தது: “தாவீதே, நீ அங்கு வெளியிலே ஒரு முட்டாளைப் போலிருந்தாய்.”

ஆராதனை ஊழியத்தை குற்றம் காணுதல் என்பது ஒரு பிரபலமான உள்ளரங்கு விளையாட்டாகியுள்ளது. உருவக நடையில் பேசுவதென்றால், நாம் ஆராதனையில் முன்னின்று நடத்துபவர்களுக்கு மதிப்பெண் தருபவர்களாகி விடுகின்றோம்: “நான், பாடல் நடத்துவருக்கு 6 மதிப்பெண் களும், ஜெபத்தில் வழிநடத்துபவருக்கு மூன்று மதிப்பெண்களும், பிரசங்கி யாருக்கு 5 மதிப்பெண்களும் தருகின்றேன், ஆனால் ஆராதனை மொத்தத் திற்கும் நான் மைனஸ் 2 மதிப்பெண்களே தருகின்றேன்!” ஆராதனை குறித்து அக உணர்வான கண்ணோக்குக் கொண்டிருத்தல் என்ற வலையில் அகப்படுதல் மிகவும் சுலபமானதாக உள்ளது: “எனக்கு ஆராதனை பிடித்திருந்தால், அது நன்றாயிருந்தது; எனக்கு ஆராதனை பிடிக்கவில்லை யென்றால், அது மோசமாயிருந்தது.”

ஆராதனை என்பது கர்த்தருக்கு நமது இருதயப்பூர்வமான பதில்செயல் என்பதை நாம் முதலாவதும் மற்றும் முக்கியமானதுமாகத் தொடர்ந்து நினைவுறுத்தப்பட வேண்டும். ஆராதனையில் இருந்து நான் “எதையும் பெற்றுகொள்ள” வில்லையென்றால், பிரச்சனை என்னிடம் தான் உள்ளதே தவிர, ஆராதனையைத் திட்டமிட்ட அல்லது முன்நின்று நடத்தியவர்களுடம் இருப்பதில்லை. குற்றம் காண்கின்ற கண்களுடன் தனிப்பட நின்று மீகாளைப் போல் நாங்கள் இராதபடிக்கு, தேவனே எங்களுக்கு உதவும்.

ஆராதனையில் நல்ல நோக்கங்கள் மாத்திரமே போதுமானவைகளாய் இருப்பதில்லை (2 சாமுவேல் 7:1-17; 1 நாளாகமம் 17:1-15)

2 சாமுவேல் 7ம் அத்தியாயத்திற்கு நாம் செல்லுகையில், பின்வரும் இன்றியமையாத பாடத்தைக் காண்கின்றோம்: ஆராதனை என்று வரும் போது, நல்ல நோக்கங்கள் மாத்திரமே போதுமானவைகளாய் இருப்பதில்லை.

2 சாமுவேல் 6 மற்றும் 7ம் அத்தியாயங்களுக்கு இடைப்பட்ட காலகட்டமொன்றில், தாவீது தமது அரண்மையைக் கட்டி முடித்து தமது யுத்தங்களையும் நடத்தி முடித்திருந்தார்.²² கடைசியில் ஒருநாள், தாவீது ஓய்ந்திருந்து தமது புதிய அரண்மனையைப் பார்த்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தார். ஆயினும், அவர் நிறைவுடன் அதை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருக்கையில், பின்வரும் எண்ணம் அவரை இடித்தது: “நான் ஒரு ஆடம்பரமான வீட்டில் வசித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன், ஆனால் தேவனுடைய பெட்டி ஒரு கூடாரத்தில் உள்ளதே!” அவர் தமது நண்பராக, ஆலோசகராக, நம்பிக்கைக்கு உரியவராக விளங்கிய நாத்தானை அழைத்தார்.²³ அவர் தமது எண்ணங்களை நாத்தானிடம் கூறியபோது, அந்தத் தீர்க்கதரிசி உற்சாகத்துடன் பின்வருமாறு பதில் அளித்தார்: “நீர், போய் உம்முடைய இருதயத்தில் உள்ளபடியெல்லாம் செய்யும், கர்த்தர் உம்மோடிருக்கிறாரே” (2 சாமு. 7:3).

ஆயினும், அன்றிரவு தேவன் நாத்தானுக்கு ஒரு தரிசனத்தில் தோன்றி, அவர் தாவீதின் திட்டங்களை அங்கீகரித்ததில் அவசரப்பட்டு விட்டதாக உரைத்தார். அவர்கள் முதலில் இந்தத் திட்டம் தேவனுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுள்ளதா என்பதை அறிய அவரிடத்தில் விசாரித்திருக்க வேண்டியதாயிருந்தது. இவ்விடத்தில் நமக்கும் பாடங்கள் உள்ளன. முதலாவது, நல்ல பண்புள்ள நண்பர்கள் கூட அதுவும் ஆவிக்குரிய வகையில் நன்கு புகழ்பெற்றவர்கள் கூட நம்மை (தேவனிடத்திலிருந்து) விலக்கிக் கொண்டு போய் விட முடியும் (நாத்தான் தேவனுடைய தீர்க்கதரிசியாக இருந்தார்). இரண்டாவது பாடம், (இது நாம் தற்பொழுது வலியுறுத்திக் கொண்டுள்ள பாடமாக உள்ளது) நமது நோக்கங்கள் நல்லவைகளாக இருந்தாலும், நமது திட்டங்கள் தேவனால் அங்கீகாரத்தைப் பெறாதிருக்கலாம்.

ஆராதனையில் சில புதுமைகளைப் புகுத்துதல் பற்றி “என் நோக்கம் தேவனை மகிமைப்படுத்துவதுதான், எனவே நிச்சயமாக அவர் இதில் பிரியப்படுவார்” என்று கூறி நியாயப்படுத்துதல் என்பது மக்களுக்கு சாதாரணமானதாகவே உள்ளது. ஆயினும், எது கர்த்தரைப் பிரியப்படுத்தும் என்று நாம் அறிந்துகொள்ள அவர் கூறியுள்ள வசனத்திலிருந்து வாசிப்பதால் மட்டுமே அறிய முடியும். இதுவோ அல்லது அதுவோ கர்த்தரைப் பிரியப்படுத்தும் என்று நாம் நினைக்கலாம், ஆனால் மறுபடியும் நான் சொல்கிறேன், கர்த்தரைப் பிரியப்படுத்துவது எது என்பதை நாம் அறிய ஒரே வழி என்னவென்றால், அதைப் பற்றி வேதாகமத்தில் படிப்பதுதான் (ஏசா. 55:8; நீதி. 14:12).

அடுத்த நாளில் நாத்தான் தாவீதிடம் திரும்பி வந்து, “நேற்று நான் இந்தத் திட்டத்தில் உம்மை உற்சாகப்படுத்தியது தவறு” என்று கூற அவருக்கு (நாத்தானுக்கு) கஷ்டமாகவே இருந்திருக்கும்! ஆயினும், நாத்தான் தேவனுடைய தீர்க்கதரிசியாக இருந்தார் - கடினமான பணிகள் என்பவை தீர்க்கதரிசியின் பணி விவரணமாயிருந்தன. அவர் தாவீதிடம் திரும்பி வந்து தேவனுடைய செய்தியை உண்மையுடன் ஒப்புவித்தார். அந்தச் செய்தி வசனம் 5 முதல் 16 வரை காணப்படுகிறது, இது 2 சாமுவேல்

புத்தகத்தின் மிக முக்கியமான வசனப்பகுதியாகவும், பழைய ஏற்பாட்டில் மிக முக்கியமான வசனப் பகுதிகளில் ஒன்றாகவும் விளங்குகின்றது.

உண்மையில், தேவன் தாவீதும், “எனக்கு ஒரு வீட்டைக் கட்டும்படி நான் உன்னிடத்தில் கேட்கவில்லையே. அது இல்லாமலேயே நான் நன்றாகவே இருக்கிறேன்” என்றே கூறினார்.²⁴ அவர், “நான் வாசமாயிருக்க நீ எனக்கு ஆலயத்தைக் கட்ட வேண்டாம்” (1 நாளா. 17:4) என்று தெளிவாகக் கூறினார். வேறு வார்த்தைகளில் சொல்லுவதென்றால், “உன் நோக்கங்கள் நல்லவைகளாயிருக்கலாம், ஆனால் நான் விரும்புவது இதுவல்ல” என்றார்.

தாவீதின் கனவுக்குத் தேவன் பல காரணங்களினிமித்தம் “வேண்டாம்” என்று கூறினார். பின்னாட்களில் தாவீது பின்வரும் அறிக்கையைக் கொடுத்தார்:

ஆனாலும் கர்த்தருடைய வார்த்தை எனக்கு உண்டாகி: “நீ திரளான இரத்தத்தைச் சிந்தி, பெரிய யுத்தங்களைப் பண்ணினாய்; நீ என் நாமத்திற்கு ஆலயத்தைக் கட்டவேண்டாம்; எனக்கு முன்பாக மிகுதியான இரத்தத்தைத் தரையிலே சிந்தப்பண்ணினாய். இதோ, உனக்குப் பிறக்கப்போகிற குமாரன் அமைதியுள்ள புருஷனாயிருப்பான்; சுற்றிலுமிருக்கும் அவன் சத்துருக்களையெல்லாம் விலக்கி அவனை அமர்ந்திருக்கச் செய்வேன்; ஆகையால், அவன் பேர் சாலொமோன் எனப்படும்; [சாலொமோன் என்பதற்கு அமைதியான என்று அர்த்தம்.] அவன் நாட்களில் இஸ்ரவேலின்மேல் சமாதானத்தையும் அமரிக்கையையும் அருளுவேன். அவன் என் நாமத்திற்கு ஆலயத்தைக் கட்டுவான் ...” (1 நாளா. 22:8-10).

தேவன் தாவீதுக்கு பிற முன்னுரிமைகளைக் கொண்டிருந்தார்: தாவீது இராஜ்யத்தைக் கட்டி எழுப்ப வேண்டியிருந்தது (1 இரா. 5:3ஐக் கவனிக்கவும்) மற்றும் அவர் தமது குடும்பத்தைக் கட்டி எழுப்ப வேண்டியிருந்தது. பின்பு அவர் மகன் சாலொமோன் ஆலயத்தைக் கட்டுவார்.

நமது கனவுகளுக்குத் தேவன் “இல்லை” என்று சொல்லும்போது அது நமக்குச் சிரமமானதாக உள்ளது அல்லவா? நாம் திட்டங்களை ஏற்படுத்துகின்றோம், நமது நோக்கங்கள் மிக உயர்ந்தவைகளாய் உள்ளன, தேவன் இதை அங்கீகரியாது இருப்பதற்கான வழி எதுவும் இருப்பதாக நாம் காண்பது இல்லை, ஆனால் அந்தத் திட்டங்கள் கனி தரும் நிலைக்கு வருவதில்லை. ஒருவேளை அது, கிறிஸ்தவத் துணை ஒன்றைக் கண்டறிந்து ஒரு கிறிஸ்தவக் குடும்பத்தை நிலைநாட்டி, பிள்ளைகளைப்பெற்று அவர்களைக் கர்த்தருடைய போதனையிலும் சிட்சையிலும் வளர்க்கின்ற விஷயமாகவோ அல்லது நமது வாழ்வில் நாம் செய்ய விரும்புகின்ற விஷயமாகவோ இருக்கலாம் - ஆனால் தேவன் அதற்குச் சம்மதம் [nod]²⁵ தெரிவிப்பதில்லை. நான் என் கனவுகள் நொறுங்கக் கண்டிருக்கின்றேன்; நீங்களும் கூட உங்கள் கனவுகள் நொறுங்கக் கண்டிருக்கலாம்.

தேவன் “இல்லை” என்று சொல்லும்போது, அது அவர் நம்மைக் கைவிட்டு விட்டார் என்று அர்த்தமாவதில்லை என்பதை நாம் புரிந்து

கொள்ள வேண்டும். தேவன் நமது வேண்டுகோள்களைத் தள்ளி விட்டாலும் [writes off]²⁶ நம்மை அவர் தள்ளிவிடுவதில்லை. பின்னாளில் தாவீதிடம் தேவன், “என் நாமத்திற்கு ஆலயத்தைக்கட்ட வேண்டும் என்கிற விருப்பம் உன் மனதில் இருந்தது நல்ல காரியந்தான்” (1 இரா. 8:18) என்று கூறினார்.

இரண்டு சாமுவேல் 7ம் கூட, தேவன் சிலவேளைகளில் “இல்லை” என்று சொல்லும்போது, அது அவர் சிந்தையில் இதைக் காட்டிலும் மேன்மையானவற்றை (நமக்காகக்) கொண்டிருப்பதினால் இருக்கும் என்று போதிக்கின்றது. தாவீது இஸ்ரவேலுக்கு என்னவெல்லாம் செய்வார் என்பதை அவருக்குக் கூறிய பின்பு, தேவன் அவரிடத்தில் “இப்போதும் கர்த்தர் உனக்கு வீட்டை உண்டுபண்ணுவார் என்பதைக் கர்த்தர் உனக்கு அறிவிக்கிறார்” (வ. 11). இவ்விடத்தில் நாம் வார்த்தை விளையாட்டு ஒன்றைக் காண்கின்றோம்: “நீ எனக்கு ஒரு வீட்டை (ஆலயத்தை) கட்ட மாட்டாய், ஆனால் நான் உனக்கு ஒரு வீட்டை (இராஜவம்சத்தை) கட்டுவேன்.” 2 சாமுவேல் 7:11-16, பழைய ஏற்பாட்டின் “குறிக்கோளான உச்சநிலை” என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது. தேவன் தாவீதின் இராஜ வம்சத்தை அவருக்கு ஏற்படுத்துவதாகக் கூறிய பின்பு, அவர் தொடர்ந்து பின்வருமாறு கூறினார்:

உன் நாட்கள் நிறைவேறி, நீ உன் பிதாக்களோடே நித்திரை பண்ணும்போது, நான் உனக்குப் பின்பு, உன் கர்ப்பப் பிறப்பாகிய உன் சந்ததியை எழும்பப்பண்ணி, அவன் ராஜ்யத்தை நிலைப்படுத்துவேன். அவன் என் நாமத்திற்கென்று ஒரு ஆலயத்தைக் கட்டுவான்; அவன் ராஜ்யபாரத்தின் சிங்காசனத்தை என்றைக்கும் நிலைக்கப் பண்ணு வேன். நான் அவனுக்குப் பிதாவாயிருப்பேன், அவன் எனக்குக் குமாரனாயிருப்பான். அவன் அக்கிரமம் செய்தால், நான் அவனை மனுஷருடைய மிலாற்றினாலும் மனுபத்திரருடைய அடிகளினாலும் தண்டிப்பேன். உனக்கு முன்பாக நான் தள்ளிவிட்ட சவுலிடத்தி லிருந்து என் கிருபையை விலக்கினதுபோல அவனைவிட்டு விலக்க மாட்டேன். உன் வீடும், உன் ராஜ்யமும், என்றென்றைக்கும் உனக்கு முன்பாக ஸ்திரப்பட்டிருக்கும்; உன் ராஜாசனம் என்றென்றைக்கும் நிலை பெற்றிருக்கும் (2 சாமு. 7:12-16).

தாவீதுக்கு இரண்டு வாக்குத்தத்தங்கள் அருளப்பட்டன: (1) அவர் மகன் ஆலயத்தைக் கட்டுவார்; (2) அவரது இராஜ வம்சமானது என்றென்றும் தொடர்ந்திருக்கும். இவற்றில் முதலாவது வாக்குத்தத்தம் சாலொமோனைக் குறித்தது என்பதை அவர் (தாவீது) அறிந்தார்.²⁷ இரண்டாம் வாக்குத்தத்தத்தின் நிறைவேற்றமானது சாலொமோனின் நாட்களுக்குப்பின் யூதாவின் அரியணையில் தாவீதின் சந்ததியார் அரசாண்டதின் நிறைவேற்றமாயிருந்தது. இந்த அரசர்கள் தாங்கள் இருக்க வேண்டியபடியிராமல் போனபோதும்கூட, யெகோவா “தாவீதின்மித்தம்” அவர்களின் அரசாட்சியைத் தொடர்ந்து இருக்கச் செய்தார் (1 இரா. 15:4). ஆயினும் கடைசியில் தேவனுடைய பொறுமை முடிவுக்கு வந்தது.

யூதாவின் தெற்கு இராஜ்யமானது பாபிலோனிய அடிமைத்தனத்திற்கு இட்டுச் செல்லப்பட்டது. இனி தாவீதின் சந்ததியில் ஒருவர் அரியணையில் அமருவதில்லை. அப்போதும் கூடத் தேவன் தமது வாக்குத்தத்தத்தை மறாவாதிருந்தார். அவர், தாவீதின் வம்சத்தில் உதித்து தாவீதின் அரியணையில் அமரவிருந்த ஒருவரைப் பற்றி அறிவிக்குமாறு தமது தீர்க்கதரிசிகளுக்கு ஏவுதல் கொடுத்தார்:

“இதோ, நாட்கள் வருமென்று” கர்த்தர் சொல்லுகிறார்;
 “அப்பொழுது தாவீதுக்கு ஒரு நீதியுள்ள கிளையை எழுப்பப்
 பண்ணுவேன்;
 அவர் ராஜாவியிருந்து, ஞானமாய் ராஜாீகம்பண்ணி,
 பூமியிலே நியாயத்தையும் நீதியையும் நடப்பிப்பார்.
 அவர் நாட்களில் யூதா இரட்சிக்கப்படும், இஸ்ரவேல் சுகமாய் வாசம்
 பண்ணும்;
 அவருக்கு இடும் நாமம் நமது நீதியாயிருக்கிற கர்த்தர் என்பதே”
 (எரே. 23:5, 6).

“நீதிபரராயிருக்கிற இயேசு கிறிஸ்துவே” (1 யோவா. 2:1) அந்தத் தீர்க்கதரிசனங்களின் நிறைவேற்றமாக இருக்கின்றார். மத்தேயு எழுதிய சுவிசேஷம், “... தாவீதின் குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய வம்ச வரலாறு” (வ. 1) என்று தொடங்குகிறது (லூக். 3:31ஐயும் காணவும்). தாவீதின் சந்ததியில் உதித்தவர் என்ற வகையில் இயேசு என்றென்றைக்கும் அழியாத ஒரு இராஜ்யத்தை நிலைநாட்ட வந்தார், இது அழிக்கப்பட முடியாத ஆவிக்குரிய இராஜ்யமாக உள்ளது.²⁸ இயேசு தாம் உயிர்த்தெழுந்த பின்பு, பரலோகத்திற்குச் சென்று “தாவீதின் அரியணையில்” அமர்ந்தார் (அப். 2:29-36; வெளி. 3:7). ராஜாவான இயேசு கிறிஸ்து அங்கிருந்தபடி, இன்றும் கூட சபையாகிய தமது இராஜ்யத்தை ஆண்டு கொண்டுள்ளார் (இ.வ. 1 கொரி. 15:24-27; கொலோ. 1:13).

இவ்விதமாக, 2 சாமுவேல் 7ன் மாபெரும் வாக்குத்தத்தம் கிறிஸ்துவுக்குள் இறுதியாக நிறைவேற்றிற்று என்று எபிரெயருக்கு நிருபத்தை எழுதியவர் சுட்டிக் காண்பித்தார். அந்த எழுத்தாளர், “எப்படியெனில், நீர் என்னுடைய குமாரன், இன்று நான் உம்மை ஜெனிப்பித்தேன் என்றும், ‘நான் அவருக்குப் பிதாவாயிருப்பேன், அவர் எனக்குக் குமாரனாயிருப்பார்’ என்றும், அவர் தூதர்களில் யாருக்காவது எப்போதாகிலும் சொன்னதுண்டா?” என்று கேட்டார் (எபி. 1:5) “தேவன் இவ்வாறு தமது தூதர்களில் யாருக்கும் கூறியதில்லை, ஆனால் தமது குமாரனாகிய இயேசுவுக்கே இதைக் கூறினார்” என்பதே சந்தர்ப்பப் பொருளின் மூலம் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டிய பதிலாக உள்ளது. சாலொமோனும் - யூதாவை ஆண்ட மற்ற அரசர்களும் - 2 சாமுவேல் 7ன் ஒரு பகுதி நிறைவேற்றமாகவே இருந்தார்கள், நமது கர்த்தரும் ஆண்டவருமான இயேசு கிறிஸ்து இதன் நிறைவான மற்றும் இறுதியான நிறைவேற்றமாயிருந்தார் என்று, ஏவப்பட்ட எழுத்தாளர் மறைமுகமாக உறுதிப்படுத்தினார்!

ஒரு கணம் நின்று நான் இப்போது கூறியதை சுவைத்துப் பாருங்கள்.

தாவீது, எருசலேமுக்கு வரும் மக்களை ஆசீர்வதிப்பதற்காக மரத்தினாலும் கல்லினாலும் ஏற்படுத்தப்படும் அழியக்கூடிய கட்டிடம் ஒன்றைத் தமது சிந்தையில் கொண்டிருந்தார். தேவனோ, நூற்றாண்டுகளினூடே இலட்சக் கணக்கான மக்களை ஆசீர்வதிக்கக் கூடிய நித்திய இராஜ்யம் ஒன்றைத் தம்முடைய சிந்தையில் கொண்டிருந்தார்! சில வேளைகளில் தேவன் நம் கனவுகளுக்கு “இல்லை” என்று சொல்லும்போது, அவர் தமது சிந்தையில் (நமது கனவுகளைக் காட்டிலும்) மேன்மையானவற்றைக் கொண்டுள்ளார் - நாம் கற்பனை செய்திருப்பவற்றைக் காட்டிலும் மிகச் சிறந்தவற்றை அவர் தமது சிந்தையில் கொண்டிருக்கின்றார் என்பது உண்மையாக உள்ளது.

ஆயினும், தாவீது கர்த்தரைக் கலந்து ஆலோசிக்காமல் மீண்டும் ஒருமுறை தமது திட்டங்களைத் தீட்டினார் என்ற உண்மையை நாம் அடிக்கோடிட்டுக் கொள்வோம்.²⁹ அவரது நோக்கங்கள் மதிப்பிற்கு உரியதாகவே இருந்தன, அவர் தம் விருப்பமானது கர்த்தரைக் கண்படுத்துவதாகவே இருந்தது. இருந்த போதிலும், அவர் முதலாவது தமது எஜமானரிடத்தில் அதைப் பற்றி ஆய்வு செய்துகொள்ளத் தவறிவிட்டார், அவருடைய திட்டங்களுக்குத் தேவன் “இல்லை” என்று சொல்லி விட்டார். பின்னாட்களில் பவுல் அப்போஸ்தலர் “தேவனைப்பற்றிய வையாக்கியம் கொண்டிருந்தும் அது அறிவுக்கேற்ற வையாக்கியமாயிராத” மக்களைப்பற்றி எடுத்துரைத்தார் (ரோமர் 10:2). நமது நல்ல நோக்கங்கள் எப்பொழுதுமே தேவனுடைய வெளிப்படுத்துதல்களைக் கொண்டு ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும். நாம் கர்த்தருக்கென்று ஆராதனையைப் பற்றியோ அல்லது வேறு எவ்வகையான ஊழியத்தைப் பற்றியோ நினைத்தாலும், நல்ல நோக்கங்கள் மட்டுமே போதுமானவைகள் அல்ல.

உண்மையான ஆராதனை என்பது தேவனுக்கு இசைந்த ஒரு வாழ்வை விளைவிக்கின்றது (2 சாமுவேல் 7:18-29; 1 நாளாகமம் 17:16-27; 22; 28)

தாவீது, கர்த்தருடைய கடிந்து கொள்ளுதலுக்குப் பதில்செயல் செய்த விதம் என்பது, அவர் “தேவனுடைய இருதயத்திற்கு ஏற்ற ஒரு மனிதர்” என்று அழைக்கப்பட்டதற்கான ஒரு காரணமாக உள்ளது.

நான் தாவீதாக இருந்திருந்தால், நாத்தான் என்னிடத்தில் நான் ஆலயம் கட்டுவதற்கு அனுமதிக்கப்பட மாட்டேன் என்று கூறிய பின்பு, அதிலும் மேன்மையானவற்றைத் தேவன் எனக்காக வைத்திருக்கின்றார் என்பது ஒரு பொருட்டாய் இருந்திராது. அநேகமாக நான் இரு செயல்களைச் செய்திருப்பேன். முதலாவது, நான் ஒரு வாரம் அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நாட்களுக்கு மௌனமாய் இருந்திருப்பேன். இருப்பினும் நாத்தான் வந்து தேவனுடைய செய்தியை ஒப்புவித்த பின்பு (2 சாமு. 7:17) தாவீதின் பதியல்செயல் எப்படியிருந்தது என்று கவனியுங்கள்: “அப்பொழுது தாவீது ராஜா உட்பிரவேசித்து, கர்த்தருடைய சமூகத்திலிருந்து” (வ. 18அ).³⁰ தாவீது உடன்படிக்கைப் பெட்டிக்காகத் தாம் தயாரித்து வைத்திருந்த கூடாரத்தினு

ள் நுழைந்து தமது ஜெமானரின் பிரசன்னத்தில் ஒரு வேலையாள் போல் அமர்ந்தார்.

இதைத் தொடர்ந்து வந்த இருதயத்தை அசைக்கும் ஜெபத்தில், தாவீது பயபக்தியுடன், தாழ்மையுடன், சுயநலமின்மையுடன் இருந்தார். [இதில்] அவர் தம்மைப் பத்துமுறை “அடியான்” என்று குறிப்பிட்டார். கர்த்தருடைய கீர்த்தி எல்லாருக்கும் தெளிவாகும்படி, தேவன் வாக்குத் தத்தம் அளித்தது யாவும் நிறைவேற்றப்படும்படி அவர் ஜெபித்தார். அவரது ஜெபத்திலிருந்து சில முக்கிய கருத்துக்களைக் கவனியுங்கள்:

... “கர்த்தராகிய ஆண்டவரே, தேவரீர் என்னை இதுவரைக்கும் கொண்டு வந்ததற்கு, நான் எம்மாத்திரம்? என் வீடும் [அதாவது நான் பிறந்து வந்த வீட்டார்] எம்மாத்திரம்? ... இனி தாவீது உம்மிடத்தில் சொல்ல வேண்டியது என்ன? கர்த்தராகிய ஆண்டவராயிருக்கிற நீர் உமது அடியானை அறிவீர் ... ஆகையால் தேவனாகிய கர்த்தரே, நீர் பெரியவர் என்று விளங்குகிறது; ... இப்போதும் கர்த்தராகிய ஆண்டவரே நீரே தேவன்; உம்முடைய வார்த்தைகள் சத்தியம் [நம்பிக்கைக்கு உரியவை; NIV] ... கர்த்தரான ஆண்டவராகிய தேவரீர் அதைச் சொன்னீர், உம்முடைய ஆசீர்வாதத்தினாலே உமது அடியானின் வீடு என்னைக்கும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டிருப்பதாக” (2 சாமு. 7:18, 20, 22, 28, 29).

இரண்டாவது, நான் தாவீதாக இருந்திருந்தால், அநேகமாக “நான் ஆலயம் கட்ட அனுமதிக்கப்படவில்லை என்றால், இந்த விவகார முழுவதிலுமிருந்து நான் என் கையைக் கழுவி விடுகின்றேன். இது இப்பொழுது சாலொமோனின் தலைவலியாக உள்ளது!” என்று கூறியிருப்பேன். ஆயினும் தாவீது, தமது வாழ்வின் எஞ்சிய பகுதியில் பெரும்பாலான காலத்தை, ஆலயம் கட்டத் தயாரிப்புச் செய்வதிலேயே செலவிட்டார்.

பின்பு தாவீது ... தேவனுடைய ஆலயத்தைக் கட்டுகிறதற்கான கல்லுகளை வெட்டிப் பணிப்படுத்தும் கல் தச்சரை ஏற்படுத்தினான். தாவீது, வாசல்களின் கதவுகளுக்கு வேண்டிய ஆணிகளுக்கும் கீல்களுக்கும் மிகுதியான இரும்பையும், நிறுத்து முடியாத ஏராளமான வெண்கலத்தையும், எண்ணிறந்த கேதுருமரங்களையும் சம்பாதித்தான்; ... தாவீது: “என் குமாரனாகிய சாலொமோன் வாலிபனும் இளைஞனுமாயிருக்கிறான்; கர்த்தருக்குக் கட்டப்படும் ஆலயம் சகல தேசங்களிலும் கீர்த்தியும் மகிமையும் உடையதாய் விளங்கும்படி மகாபெரியதாயிருக்க வேண்டும்; ஆகையால் அதற்காக வேண்டியவைகளை இப்பொழுதே சேகரம்பண்ணவேண்டும் என்று சொல்லி ...” (1 நாளா. 22:2-5).

தேவன் தாவீதை ஆசீர்வதித்து தேவலாயத்திற்கான வரைபட மாதிரியை அருளத் தமது பரிசுத்த ஆவியானவரை அவருக்குத் தந்தார்.³¹ கடைசியில் தாவீது சாலொமோனைத் தம்மிடம் வரவழைத்து, “இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தருக்கு ஆலயத்தைக் கட்டுகிறதற்காக அவனுக்குக்

கட்டளை கொடுத்தான்” (1 நாளா. 22:6). அவர் தம் மகனிடத்தில் பின்வருமாறு கூறினார்:

இதோ, நான் என் சிறுமையிலே கர்த்தருடைய ஆலயத்திற்காக ஒரு லட்சம் தாலந்து பொன்னையும் பத்து இலட்சம் தாலந்து வெள்ளியையும், நிறுத்து முடியாத திரளான வெண்கலத்தையும் இரும்பையும் சுவதரித்தும், மரங்களையும் கற்களையும் சுவதரித்தும் வைத்தேன்; நீ இன்னும் அவைகளுக்கு அதிகமாய்ச் சுவதரிப்பாய் ... பொன்னுக்கும், வெள்ளிக்கும், வெண்கலத்துக்கும், இரும்புக்கும் கணக்கில்லை ... (1 நாளா. 22:14, 16).

தேவாலயத்திற்குச் செலவிடப்பட்ட தொகை வானளாவியதாக, பல்லாயிரம் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களுக்கும் மேலானதாக இருந்ததாகக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது!

தாவீது தன் குமாரனாகிய சாலொமோனுக்கு ... “சகல” ... மாதிரியையும் ... கொடுத்தான் ... “இந்த மாதிரியின்படி சகல வேலைகளும் எனக்குத் தெரியப்படுத்த, இவையெல்லாம் கர்த்தருடைய கரத்தினால் எனக்கு எழுதிக் கொடுக்கப்பட்டது” என்றான் (1 நாளா. 28:11, 12, 19).

தாவீது தேவாலயத்தின் விவரங்களைத் தமது சொந்த சிந்தையினால் பெறவில்லை. சாலொமோனுக்கு தரப்பட்ட வரைபட மாதிரிகள் ஏவுதலினால் கிடைக்கப்பெற்றன.

கர்த்தருடைய செய்திக்கான தாவீதின் பதிலில், அவர் தாவீது தம் சுயவிருப்பங்களை மறந்தவராக தேவனுடைய சித்தத்திற்கு கீழ்ப்படிகின்ற வராக - இவை எல்லாவற்றையும் நல்ல எண்ணப்போக்குடன் செய்பவராக இருத்தல் என்பது அடங்கியிருந்தது என்பதைத் தயவுசெய்து கவனியுங்கள்! தேவனை இன்னும் அதிகமாய் நெருங்க வேண்டும் என்பதே தாவீதின் விருப்பமாயிருந்தது. ஆராதனையைப் பற்றிய எல்லாமே அதுதான். நாம் தேவனை சரியான எண்ணப்போக்குடன் ஆரதித்தால், அதன் பின்பு நமது இருதயமும் நமது வாழ்வும் தேவனுடைய சித்தத்திற்கு இசைந்தவைகளாயிருக்கும்.

முடிவுரை

ஏசாயா கர்த்தரைக் கண்டபோது, “மேன்மையுடனும் உயர் மதிப்புடனும்” அவர் பின்வருமாறு கதறினார்:

ஐயோ! அதமானேன்,
நான் அசுத்த உதடுகளுள்ள மனுஷன்,
அசுத்த உதடுகளுள்ள ஜனங்களின் நடுவில் வாசமாயிருக்கிறவன்;
சேனைகளின் கர்த்தராகிய ராஜாவை என் கண்கள் கண்டதே
(ஏசா. 6:5).

இன்றைய நாட்களில் நாம் தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் இருக்கின்றோம், நாம் பரிசுத்த பூமியில் நிற்கின்றோம் என்பதை நாம் உணர்ந்தறிய முடிந்தால், அது நமது ஆராதனையில் என்ன ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும்!

நாம் ஆராதனையின் - அது நம் தனிப்பட்ட தியானங்களாயிருந்தாலும் அல்லது தேவனுடைய மக்களுடனான வெளியரங்கமான ஆராதனையாயிருந்தாலும் - அதன் முக்கியத்துவம் பற்றிய கருத்துக்களை நம் இருதயத்தில் ஆழப்பதியச் செய்துள்ளோம் என்று நான் நம்புகின்றேன். ஆராதனை என்பது நமது மகத்தின் இருதயம் போன்ற மையப் பகுதியாக உள்ளது; இது நமது வாழ்வின் கவனம் செலுத்தும் பகுதியாக இருப்பது அவசியமாகின்றது.

ஆராதனையை நாம் நம் வாழ்விற்கேற்பப் பொருத்திக் கொள்வதுதான் நமது பிரச்சனையாக உள்ளது; ஒருமணி நேரம் இங்கே, ஒரு சில நிமிடங்கள் அங்கே என்று அலைபாய்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். தாவீது ஆராதனையைத் தம் வாழ்விற்கேற்பப் பொருத்திக் கொள்ளவில்லை; அவர் வாழ்வே ஆராதனையை மையங் கொண்டதாக - அவரது கர்த்தரைத் துதிப்பதும் கண்படுத்துவதுமாக - இருந்தது. கர்த்தருடனான அவரது உறவு புளிப்பான போது, அவர் அதை அறிந்தார் - ஏனெனில் அவ்வேளையில் அவர் தம் வாழ்விற்கான கவனம் செலுத்தும் பகுதியை அவர் இழந்து நின்றார். இதற்கு மறுபுறத்தில், நாம் இங்கும் அங்கும் என்பதை அனுமதிக்கின்றபோது, ஆராதனைக்கு நாம் நேரத்தை ஒதுக்காதபோது, அது நமது கால அட்டவணையில் விரைவிலேயே குணமாகி விடுகின்ற ஒரு மிக நுண்ணிய துளையை மாத்திரம் ஏற்படுத்துகின்றது.

“தேவனே, உமக்குக் காண்பிக்க வேண்டியதாக உள்ள பயபக்தியைக் காண்பிக்க மீண்டும் மீண்டும் தவறிய மக்களாக நாங்கள் உம் முன்னிலையில் வருகின்றோம். ஆராதனையில் எங்கள் குறைகளை நீர் தொடர்ந்து பொறுத்துக் கொள்வது ஏன் என்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை, ஆனால் நீர் அவ்வாறு செய்வதற்காக நாங்கள் உமக்கு நன்றியுள்ளவர்களாய் இருக்கின்றோம். இப்போது, உமது பிரசன்னத்தை நாங்கள் உரை, நீர் எங்கள் அருகில் இருக்கின்றீர் என்பதை அறிய எங்களுக்கு உதவும் - நாங்கள் எங்களையே தாழ்த்தி இன்னும் அதிகமாய் உம்மைப் போலாக எங்களுக்கு உதவும். இந்த ஆராதனையை விட்டுப் புறப்படும்போது நாங்கள் இன்னும் அதிகமாய் உமக்கு இசைவானவர்களாகச் செல்ல உதவும். இயேசுவின் நாமத்திலே, ஆமென்.”

பிரசங்க மற்றும் காட்சி - உதவிக் குறிப்புகள்

பிரசங்கக் குறிப்புகள்: 2 சாமுவேல் 6; 7 அத்தியாயங்கள் தாவீதின் வாழ்வின் உச்சகட்ட நிகழ்வுகளாய் உள்ளன. இந்த வசனப்பகுதிகளின் அடிப்படையில் வல்லமை நிறைந்த பல பிரசங்கங்களை எடுத்துரைக்க முடியும்.

2 சாமுவேல் 6 மற்றும் 1 நாளாகமம் 13; 15 ஆகிய அதிகாரங்களின்

அடிப்படையில், “புதிய வண்டிகள்” என்ற தலைப்பில் தலைசிறந்த பல பிரசங்கங்கள் பிரசங்கிக்கப்பட்டுள்ளன: உபதேசப் பிழையென்ற புதிய வண்டிகள் மற்றும் பயபக்தியின்மை என்ற புதிய வண்டிகள். மூன்றாவது கருத்தொன்றைக் கூட்டிக் கொள்ள முடியும்: உலக நுட்பங்கள் என்ற புதிய வண்டிகள். சவிசேஷமானது இரட்சிப்புக்கு தேவபெலனாயிருக்கிறது (ரோமர் 1:16) என்பதைச் சார்ந்திருப்பதற்குப் பதிலாக, நாம் மனித ஞானத்தையும் மாடிஸன் தெருவின் யுக்திகளையும் கொண்டு மயக்கப்படக் கூடும்.

2 சாமுவேல் 6ல் இருந்து ஆராதனை பற்றிய நடைமுறைப் பாடம் ஒன்று பிரசங்கிக்கப்பட முடியும். இந்தப் பாடத்தின்போது, கர்த்தருடைய பந்தியில் பங்குபெறுவதன் தீவிரத்தன்மை பற்றி வலியுறுத்துங்கள் (“பரிசுத்தமானவைகளைப் பரிசுத்தக் குலைச்சலாக்காதிருங்கள்” [லேவி. 22:15]). பிரசங்கத்தைத் தொடர்ந்து உடனடியாகக் கர்த்தருடைய பந்தியை நடத்துங்கள். பிரசங்கத்திற்கு முன்னதாகவோ அல்லது கர்த்தருடைய பந்திக்குப் பின்னதாகவோ அழைப்பு கொடுக்கப்படலாம்.

1 நாளாகமம் 15:8-36ல் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள சங்கீதம் ஒரு அற்புதமான துணைப் பாடமாயிருக்கும். இது சங்கீதம் 105 மற்றும் 106 ஆகியவற்றுடன் தொடர்புபடுத்திப் படிக்கப்பட முடியும்.

மீகாள் - தாவீது ஆகியோரின் வரலாறு, “மகிழ்ச்சிகரமான ஒரு திருமண வாழ்வை அழித்துப் போடுவது எப்படி?” என்ற வல்லமை நிறைந்த பாடத்திற்கு அடிப்படையாக அமையக் கூடும்.

2 சாமுவேல் 7ம் அத்தியாயம், “தேவன் ‘இல்லை’ என்று கூறும்பொழுது” என்ற பாடத்திற்கு விசைப் பலகை (உந்துதல் தருகின்ற தொடங்குமிடம்) ஒன்றை அளிக்க இயலும்.

சங்கீதம் 132, 2 சாமுவேல் 7ன் தொகுப்புரையாக உள்ளது. சங்கீதம் 89ம் 2 சாமுவேல் 7ல் தேவன் தாவீதுடன் ஏற்படுத்திய உடன்படிக்கையாகவே உள்ளது.

2 சாமுவேல் 7ல் தேவன் தாவீதுக்கு அளித்த வாக்குத்தத்தங்களை மையமாகக் கொண்டு, விசுவாசத்தைப் பெலப்படுத்தும் பாடம் ஒன்றைக் கட்டியெழுப்ப முடியும். இந்தப் பழைய ஏற்பாட்டு வசனப்பகுதிகள் நம் வாழ்வில் - மற்றும் நமது நித்தியத்தில் எவ்வாறு நேரடியான செயல் தாக்கத்தைக் கொண்டுள்ளன என்பதைக் கவனியுங்கள் - Henry H. Halley's notes on 2 Samuel 7 என்ற குறிப்புரையானது நல்ல ஆதாரமூலமாக விளங்குகிறது. (Bible Handbook [Chicago, Ill.: Henry H. Halley, 1955], 174).

காட்சி - உதவி குறிப்புகள்: உடன்படிக்கைப் பெட்டியின் முழு அளவு மாதிரியானது மிக மேன்மையான உதவிப்பொருளாயிருக்கக் கூடும். வேதாகமப் பயிலகத்தில் இருக்கும் ஆசிரியர்கள் யாராவது இந்த உதவிப்பொருளை வைத்திருக்கக் கூடும் அல்லது இதைச் செய்து பின்னால் இதைத் தமது வேதாகம வகுப்பில் பயன்படுத்திக் கொள்பவராயிருக்கலாம். உங்களுக்கு அப்படிப்பட்ட மாதிரியொன்று கிடைக்கவில்லை என்றால், பெட்டியின் அளவுக்கு ஏறக்குறைய சரியாயிருக்கக் கூடிய மென் அட்டையினால் ஆன மாதிரி ஒன்றைப் பயன்படுத்தினால், அது உங்கள் உரையைக்

கேட்பவர்களுக்கு, பெட்டியைக் கொண்டுபோவதில் அடங்கியிருந்த விஷயங்களைப் பற்றிய உணர்வை அளிக்கக் கூடும்.

குறிப்புகள்

¹“கேரூபீம்” என்பது “கேரூப்” என்பதன் பன்மைச் சொல் ஆகும். இவை அநேகமாகத் தூதர்களைக் குறிப்பவற்றின் அடையாளமாயிருக்கக் கூடும். ²பிரதான ஆசாரியர் தமது பாவங்களுக்காகவும், மக்களின் பாவங்களுக்காகவும் இரத்தத்தை எடுத்துச் சென்று அதை கிருபாசனத்தின் மீது தெளித்தார். ³NASB யின் தொடக்கப் பதிப்பில், இவ்விடத்தில் இங்குள்ளது போல் “மூலநோய்” என்றுதான் உள்ளது, ஆனால் சமீபத்திய பதிப்புகளில் இது “கட்டிகள்” என்றுள்ளது (1 சாமு. 5:6; முதலியன). ⁴KJV மற்றும் NASB ஆகியவற்றில் 50,070 பேர் இறந்தார்கள் என்றுள்ளது. NIV, NEB மற்றும் பிற மொழிபெயர்ப்புகளில் 70 என்றுள்ளது. ⁵1 சாமுவேல் 7:2ன் இருபது ஆண்டுகள் என்பது அநேகமாக, பெட்டியானது கிரியாத் யாரீமில் வைக்கப்பட்ட காலத்திற்கும் வசனம் 3ல் சாமுவேல் சபை கூடி வரச் செய்த காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலவேளையாயிருக்கலாம். சாமுவேலின் ஊழிய நாட்களாகக் குறைந்தது இருபது ஆண்டுகளும் சவுலின் ஆளுகை நாட்களான நாற்பது ஆண்டுகளும் அத்துடன் தாவீதின் ஆட்சி காலத்தில் பத்து அல்லது அதற்கீடான ஆண்டுகளுமாக மொத்தம் எழுபதுக்கு மேற்பட்ட ஆண்டுகள் ஆகின்றது. ⁶அவர்கள் அதை “ஒரு புது இரத்தின்மேல்” வைத்தார்கள் என்பதைக் கவனிக்கவும், இது அநேகமாக இந்த நிகழ்வுக்கென்றே தயாரிக்கப்பட்டதாயிருக்கலாம். அது, இது வரையில் செய்யப்பட்டவைகளிலேயே மிகவும் நேர்த்தியான இரதமாக இருந்திருக்கும் என்று நான் யூகிக்கின்றேன். ஆயினும் இது தேவனால் குறிப்பிடப்பட்டதாக இருக்கவில்லை. ⁷ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் மற்ற பகுதி(பொருட்)களை எடுத்துச் செல்வதற்கு வண்டிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன என்று யாரேனும் தெளிவில்லாத நினைவு கூருதலில் இருந்து கூறியிருக்கலாம் (எண். 7:3-8). ⁸1 நாளாகமம் 13:7ம் வசனம், அவர்கள் ரதத்தை “நடத்தினார்கள்” என்று கூறுகின்றது. அநேகமாக அவர்கள் ரதத்தின் அருகாக நடந்து, அதை இழுத்துச் சென்ற மாட்டை நடத்தியிருக்கலாம். ⁹பழங்கால வரைபடங்களின்படி, ஒரு வண்டில் என்பது இரண்டு சக்கரங்களை உடையதாகவும் இரு காளை மாடுகளினால் இழுக்கப்படுவதாகவும் இருந்தது. ¹⁰1 நாளாகமம் 13:9. 2 சாமுவேல் 6:6ல் “நாகோனின் களம்” என்றுள்ளது. “நாகோன்” என்ற பெயர் வேதவசனத்தில் வேறு எங்கும் காணப்படாதபடியால், அதன் அர்த்தம் என்ன என்பது நமக்கு நிச்சயமாய்த் தெரிவதில்லை. NEB யில் “ஒரு குறிப்பிடக் களம்” என்றுள்ளது. நாகோன் என்பது கிதோனின் இன்னொரு பெயராயிருக்கலாம் என்று சிலர் நினைக்கின்றார்கள்.

¹¹இது மதிப்புமிக்க சிலவற்றைச் சேதப்படுத்துவதிலிருந்து ஒருவர் தடை செய்யப்பட்டு, தண்டனை பெறாமல் வெகுமதி பெற்ற ஒரு உதாரணத்தைக் கொண்டு தனி நபருக்குரியதாகக்கப்படக் கூடும். அவர்கள் பெட்டியைச் சரியான வகையில் எடுத்துச் சென்றிருந்தால், அது எப்போதும் அபாயம் விளைவிக்காமல் இருந்திருக்கும் என்பதை மனதில் வைக்கவும். ¹²அந்த இடத்திற்கு “ஊசாவுக்கு எதிராகத் தேவனின் கோபம் ன்ளரிச்சல்தி” என்று குறிப்பிடுகின்ற “பேரேல் ஊசா” என்று பெயரிடப்பட்டது (2 சாமு. 6:8). இது விரைவில் மறந்து விடக்கூடாத தெய்வீக எச்சரிப்பாயிருந்தது. ¹³“கித்தியன்” என்றால் “காத் ஊரைச் சேர்ந்தவன்” என்று அர்த்தப்படுகின்றது (2 சாமு. 15:18ஐ கவனிக்கவும்), ஆனால் இவ்விடத்தில்

இது அநேகமாய் பெலிஸ்தரின் அந்த நகரின் பெயரைக் குறிப்பிடுவதில்லை. இஸ்ரவேலரின் பல நகர்கள் தங்களின் பெயர்களில் 'காத்' என்ற சொல்லைக் கொண்டிருந்தன (யோசு. 21:20-25), இவர் இந்த நகரங்களில் ஒன்றிலிருந்து வந்தவராயிருக்க வேண்டும். இவர் அநேகமாக பின்னாட்களில் லேவியர்களின் மத்தியில் குறிப்பிடப்பட்ட "ஓபேத் ஏதோம்" என்பவராயிருந்திருக்கலாம்" (1 நாளா. 15:18 முதலியன). ¹⁴நாம் படித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த வரலாற்றில், தாவீது இசைக் கருவிகளைப் பயன்படுத்தினார், ஆனால் இது பழைய ஏற்பாட்டுக் கால ஆராதனை யில் நடைபெற்றது. இப்படிப்பட்ட இசையானது தூபவர்க்கம் காட்டுதல் மற்றும் மிருக பலிசெலுத்துதல் ஆகியவற்றுடன் வகைப்படுத்தப்படுகின்றது, இவை யாவும் சபை நிலைநாட்டப்பட்ட வேளையில் ஒழிக்கப்பட்டன. ¹⁵1 நாளாகமம் 15:1, 3, 12; 2 சாமுவேல் 6:17ஐயும் காணவும். தாவீது பெட்டியை ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் மகாபரிசுத்த ஸ்தலத்தை விட்டு வேறொரு இடத்தில் வைத்தது ஏன்? மற்றும் இவ்வாறு செய்யும்படி அவரைத் தேவன் அனுமதித்தது ஏன்? இங்கு சில சிந்தனைகள் உள்ளன: (1) பெட்டியானது பல்வேறு இடங்களில் இருந்தது என்ற உண்மையும், அது இருந்த இடங்கள் எல்லாவற்றையும் ஆசீர்வதித்திருந்தது என்ற உண்மையும் இணைந்து, பெட்டி இருக்கும் இடத்தை விருப்பத் தேர்வாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்பதைச் சுட்டிக் காண்பித்தது. (2) ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் பல்வேறு பகுதிப் பொருட்களும் சிதறிக்கிடந்தன, இதுதான் அவைகளைத் திரும்பக்கொண்டு வரும் முதல் வேளையாயிருந்தது. (3) தாவீது தேவனிடமிருந்து நமக்குக் கூறப்பட்டிராத சில வெளிப்படுத்துதல்களைப் பெற்றிருக்கலாம். ¹⁶இந்த ஒரு வசனப்பகுதியில்தான் இந்த எபிரேய வார்த்தை "நடனம் பண்ணுதல்" என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது (2 சாமு. 6:14, 16). இது சமூலுதல் என்ற நேரடி அர்த்தம் கொண்டதாகும். ¹⁷1 நாளாகமம் 15:27; 2 சாமுவேல் 16:14ஐயும் காணவும். ஏபோத்து என்பது உடலொட்டி அணியக்கூடிய கையில்லாத ஒரு பனியன் போன்றதாகும். இது ஆசாரியர்களால் அணியப்பட்டது (1 நாளா. 15:27); இது வேலைக்காரர்களாலும் அணியப்பட்டிருந்தது. இது அரசருக்குரிய வழக்கமான உடையாயிருந்ததில்லை. ¹⁸ஆசரிப்புக் கூடாரமும் தகனபலி பீடமும் அவற்றை வைப்பதற்கு ஒரு நிலையான கட்டிடம் கட்டப்படும் வரையில் தற்காலிகமாகக் கிபியோனிலேயே விட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தன. அங்கு ஆராதனை ஊழியம் செய்வதற்கு தாவீது மற்ற சிலரை நியமித்திருந்தார் (1 நாளா. 16:39 முதல்). தேவாலயம் கட்டி முடிக்கப்பட்ட போது, பெட்டியும் கூடாரமும் அந்த இடத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன (இ.வ. 1 இரா. 8:4; 2 நாளா. 5:5). ¹⁹தாவீது தமது நிர்வாணத்தை வெளிப்படுத்தினாரா இல்லையா என்பது பற்றி விளக்கவரையாளர்கள் கருத்து வேறுபடுகின்றார்கள்; அவர் வெளிப்படுத்தியிருக்க மாட்டார் என்றே நான் கருதுகின்றேன். ²⁰இது அவளுக்கு "அதற்குப் பின் குழந்தை எதுவும் பிறக்கவில்லை" என்று அர்த்தப்படக்கூடும், ஆனால் இது அநேகமாக, அவளுக்குக் குழந்தை எதுவுமே பிறக்கவில்லை என்று அர்த்தப்படுத்துவதாகவே இருக்கும். 2 சாமுவேல் 21:8ல், மீகாளுக்குப் பல குழந்தைகள் இருந்ததாக KJV, NKJV மற்றும் சில மொழி பெயர்ப்புகளும் கூறுகின்றன. இருப்பினும், செப்துவஜிந்த் மொழிபெயர்ப்பும் பல எபிரேயக் கைப்பிரதிகளும் "மீகான்" என்பதற்குப் பதில் "மேராப்" என்றே குறிப்பிடுகின்றன, பெரும்பான்மையான நவீன மொழிபெயர்ப்புகளும் இதைப் பிரதிபலிக்கின்றன. ²¹பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் குழந்தையில்லாதிருத்தல் என்பது மாபெரும் சாபங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது (1 சாமு. 1:5, 6ஐக் கவனிக்கவும்). ²²2 சாமுவேல் 7:1, "கர்த்தர் ராஜாவைச் சுற்றிலும் இருந்த அவனுடைய எல்லாச் சத்துருக்களுக்கும் அவனை நீங்கலாக்கி, இளைப்பாறப் பண்ணினபோது" என்று கூறுகின்றது.

அநேகமாக, அதிகாரம் 8ல் தொகுத்துரைக்கப்படுகின்ற யுத்தங்களில் குறைந்தபட்சம் ஒரு சில யுத்தங்களாவது அதிகாரம் 6 மற்றும் 7 ஆகியவற்றிற்கு இடைப்பட்ட கால வேளையில் நடைபெற்றிருக்க வேண்டும்.²³ இவ்விடத்தில்தான் நாத்தாணைப் பற்றி நாம் முதன்முதலாக வாசிக்கின்றோம், இவர் தாவீதின் வாழ்வின் எஞ்சிய காலகட்டத்தில் மிக முக்கியமாக செயல்படும் நபராயிருந்தார் (2 சாமு. 12:1-14; 1 இரா. 1). தாவீது தம்முடைய மகன்களில் ஒருவருக்கு “நாத்தான்” என்று பெயரிட்டிருந்தார் (2 சாமு. 5:14).²⁴ தேவன் தாவீதுக்கான தமது செய்தியில், தாம் இஸ்ரவேலுக்கு என்ன செய்யக் கூடும் என்பதைப் பொதுவாகவும், தாவீதுக்கு என்ன செய்யக்கூடும் என்பதைக் குறிப்பாகவும் நினைவுபடுத்தினார், மற்றும் அவர் தாம் எதிர்காலத்தில் செய்ய இருந்தவைகள் பற்றியும் கூறினார்.²⁵ “யூஷஸள மிலி மிஜுள ஐலி” என்பது ஆம் என்று கூறுவதை அர்த்தப்படுத்தும் ஒரு உருவகச் சொற்றொடராகும். ²⁶ “நிஷெஷ்மிளவி லிஷ்ஷிஷ்” என்பது “விட்டுவிடுதல்” அல்லது “நீக்கி விடுதல்” என்று அர்த்தப் படக்கூடிய உருவகச் சொற்றொடர் ஆகும். இந்த வாக்கியத்தின் முதல் பாகத்தில் இது முதலாவது கருத்தில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது; இறுதிப்பகுதியில் இது இரண்டாவது அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. ²⁷1 நாளாகமம் 22:6-10 மற்றும் 28:6-10 ஆகிய வசனப்பகுதிகளில், தாவீது 2 சாமுவேல் 7ஐ மேற்கோள் காணித்து அதை சாலொமோனுக்கு நடைமுறைப் படுத்தினார். இந்த வசனங்களைத் தாவீது சாலொமோனுக்கு நடைமுறைப் படுத்தியதில் சரியாகவே இருந்தாரென்று நான் நம்புகின்றேன் (எடுத்துக்காட்டாக, வசனம் 14ஐக் கவனிக்கவும்).²⁸ இ.வ. தானியேல் 2:44; ஏசாயா 2:2-4; மாற்கு 1:14, 15; மத்தேயு 16:18, 19; மாற்கு 9:1; யோவான் 18:36; லூக்கா 24:45-49; அப். 1:6-8; 2:1-4; எபிரெயர் 12:28. ²⁹ தாவீது நாத்தாணை ஒரு நண்பராக நினைத்துப் பேசினாரா அல்லது ஒரு தீர்க்கதரிசியாக நினைத்துப் பேசினாரா? என்ற கேள்வி எழுகின்றது. தாவீது அவரை ஒரு தீர்க்கதரிசியாக நினைத்துப் பேசியிருந்தால், ஒருவேளை இந்த விஷயத்தில் தேவனுடைய சித்தம் என்ன என்று விசாரிக்க அவர் முயற்சி செய்திருப்பார். அவர் ஒரு நண்பர் என்றே நினைத்துப் பேசினார் என்பதே என் யூகமாக உள்ளது. எவ்வகையிலும், தாவீதின் மீதோ அல்லது நாத்தான் மீதோ அல்லது இவ்விருவர் மீதுமோ குற்றம் சுமருகின்றது. தேவனிடத்தில் ஆலோசனை கேட்கப்படவில்லை.³⁰ இது (1 நாளா. 17:16ல் உள்ள இணைக் குறிப்புடன் இணைந்து) வேதாகமத்தில் ஜெபிக்க அமருவதற்கான நிலையைப் பற்றிய ஒரே குறிப்பாக உள்ளது. இது முழந்தாளிடும் நிலை - தலை உயர்த்தி குதிங்காலின் மீது அமரும் நிலை என்ற மாறுபட்ட நிலைகளில் இருந்திருக்கலாம்.

³¹ இ.வ. 1 நாளாகமம் 28:19. ஒரு எழுத்தாளர், தேவனுடைய வெளிப்படுத்துதல் களை “காலத்திற்கு ஏற்றாற்போல்” மாற்றிக் கொள்வது சரியானது என்பதற்கு நிரூபணமாக தாவீது ஆசரிப்புக் கூடாரத்தை விட்டு (பெட்டியை) இடம் மாற்றியதான தேவாலயத்தின் உதாரணத்தைப் பயன்படுத்தினார். இந்த மாற்றம் தேவனால் செய்யப்பட்டது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டியது மிகவும் முக்கியமானதாகும்.